

Nederlands Bijbelstudie Circulaire

15e jaargang nummer 2

augustus 2005

Wandelen met de Heer

door **Jb. Klein Haneveld**

Het is merkwaardig, dat de diepste waarheden van de Schrift soms worden voorgesteld in de meest eenvoudige taal. Dit is zeker waar van de leer der heiligmaking. Hoe gecompliceerd deze waarheid ook moge schijnen, de Bijbel leert, dat heiligmaking even eenvoudig is als 'wandelen'. "Gelijk gij dan Jezus Christus, de Heere, hebt aangenomen, wandelt alzo in Hem." Kol. 2:6 "Wandelt door de Geest, en volbrengt de begeerlijkheid des vleses niet." Gal. 5:16

Het wezen der heiligmaking is samen te vatten in de eenvoudige mededeling: "En Henoeh wandelde met God." Gen. 5:24 Misschien rijst de vraag of er enig verschil is tussen 'wandelen door de Geest', 'wandelen in Christus', of 'wandelen met God'. Het antwoord is, dat deze uitdrukkingen betrekking hebben op hetzelfde feit en dezelfde ervaring. Want het werk van de Heilige Geest is Christus te verheerlijken in ons leven. Wat betekent het, te wandelen met de Heer?

Eens zijn met de Heer

In de eerste plaats betekent het, dat wij het met de Heer eens zijn. "Zul-

len twee tezamen wandelen, tenzij dat zij bijeen gekomen zijn?" Am. 3:3 Letterlijk: overeengekomen zijn. Het antwoord is duidelijk: Wij wandelen niet met hen, met wie wij het niet eens zijn.

Wij moeten het eens zijn met de Geest, dat er een strijd is tussen het vlees en de Geest. "Want het vlees begeert tegen de Geest, en de Geest tegen het vlees; en deze staan tegenover elkander, alzo dat gij niet doet, hetgeen gij wilt." Gal. 5:17 Wij moeten het eens zijn met de Geest, dat er een strijd moet worden gewonnen. Vele christenen zijn zich pijnlijk van deze waarheid bewust. Maar er zijn ook

enkelen, die het op dit punt niet eens zijn met de Geest en denken, dat zij een soort van zondeloze volmaaktheid hebben bereikt. Johannes waarschuwt tegen zulk een afwijking: "Als wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, zo misleiden wij ons zelf en de waarheid is in ons niet." ^{1Joh. 1:8}

Ook moeten wij met de Geest overeenstemmen inzake de zondige aard van al de werken van het vlees. Een sprekende lijst van deze vleselijke werken vinden wij in Gal. 5:19-21: "Overspel, hoererij, onreinheid, ontuchtigheid, afgoderij, venijngeving, vijandschappen, twisten, afgunstigheden, toorn, gekijf, tweedracht, ketterijen, nijd, moord, dronkenschappen, brasserijen, en dergelijke."

Onze moeilijkheid is, dat wij onderscheid maken tussen deze werken des vleses. Wij verwerpen de grote zonden des vleses, terwijl wij mank gaan aan de meer listige zonden van de geest. Wij weigeren aan dronkenschappen en brasserijen deel te nemen, maar wij deinzen er niet voor terug om deel te nemen aan een bittere kerkstrijd of geschil tussen kinderen Gods. Evenals bij Saul lijdt ons geloof schipbreuk, omdat wij weigeren het met God eens te zijn, dat al wat aan Amalek (type van het vlees) behoort, boos is en moet worden vernietigd. ^{1Sam. 15}

Als wij ons afvragen, waarom wij niet even heilig zijn als de heiligen van ouds, dan luidt het antwoord: omdat wij het niet willen.

Iedere christen heeft dezelfde mogelijkheid tot heiligheid, als de apostel

Paulus. Waarom dan zoveel nederlagen? Omdat wij het met de Heer niet eens willen zijn, dat alles wat uit het vlees is, vlees is. Alle openbaringen van het vlees zijn voor de Heer een gruwel. Er moet een volkomen verandering van onze houding plaats hebben, willen wij met de Heer wandelen. Als wij erkennen, dat hoogmoed, afgunst en lastering behoren tot dezelfde categorie als dronkenschap, hoererij en afgoderij, dan zal God over de eerste even gemakkelijk de overwinning geven als over de laatste.

Wij moeten erkennen, dat al de werken des vleses zondig zijn en verlangen naar overwinning, als wij met de Heer willen wandelen.

Afhankelijk zijn van de Heer

In de tweede plaats betekent het wandelen met de Heer, dat wij afhankelijk zijn van Hem. Deze afhankelijkheid is niet gedeeltelijk, maar volkomen. "Zonder Mij kunt gij niets doen." ^{Joh. 15:5}

Christus is zowel onze verlossing als onze heiligmaking. "Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus, die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking en verlossing." ^{1Kor. 1:30}

Wij hebben werkelijk vooruitgang gemaakt in ons christelijk leven, als wij beseffen dat wij alle dingen in Christus hebben, onze heiligmaking inbegrepen. Christus is onze overwinning over de zonde, en die overwinning wordt werkelijkheid in onze ervaring, als wij de strijd aan Hem overgeven.

Een broeder vertelde mij eens deze interessante geschiedenis uit zijn leven. Jarenlang was hij verslaafd aan de drank. Toen hij behouden was geworden, werd het hem duidelijk, dat hij het drinken moest laten. Hij probeerde er mee op te houden, maar vond zichzelf in een onvruchtbare strijd gewikkeld, die maanden duurde. Op een avond, na een nieuwe nederlaag, viel hij wanhopig op zijn knieën en bad God om hulp. Toen hij bad, kwam Gal. 2:20 in zijn gedachten: "Ik ben met Christus gekruisigd, en ik leef, maar niet meer ik, Christus leeft in mij, en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die Zichzelf voor mij heeft overgegeven." Hij zag de waarheid van dit vers als nimmer te voren. En hij zei: "Heer, als u wilt drinken, is het mij goed." Onmiddellijk werd hij van de drinkgewoonte verlost. Het kostte hem geen moeite meer de kroeg voorbij te lopen. De overwinning kwam, omdat hij ophield met strijden en de verantwoordelijkheid overgaf aan de Heer waar ze behoort.

Het christelijk leven is een bovennatuurlijk leven. De gelovige leert, dat een enkele dag Gode welbehagelijk te leven, vraagt om een voortdurend wonder. Iedere stap moet worden gedaan door de kracht van de inwonende Christus, of er zal een nederlaag zijn.

Petrus' wandelen op het water was een wonder op stoffelijk gebied. Maar het is een afbeelding van het grotere wonder, te wandelen met de Heer op geestelijk gebied. Op het moment, dat Petrus op de wind en op de golven zag

in plaats van op de Heer, begon hij te zinken. Maar toen hij op de Heer zag, ontdekte hij, dat hij kon wandelen op het water. De Heer nodigt ons uit tot een bovennatuurlijke wandel over de golven, veroorzaakt door de wereld, het vlees en de duivel. Onze positie is even precair, maar ook even veilig als die van Petrus. Als wij ook maar voor één enkel ogenblik bevreesd zijn en de Heer vergeten, zinken wij. Maar als wij op de Heer vertrouwen, en rekenen op Zijn tegenwoordigheid, dan wandelen wij in overwinning. Wandelen met de Heer betekent dus afhankelijk zijn van de Heer.

Wandelen met de Heer

Tenslotte betekent wandelen met de Heer, wandelen mét de Heer. Wij moeten niet achterblijven, of afwijken naar één zijde, of vooruitlopen. Er kunnen geen perioden van privéleven zijn met de Heer, en ook zijn er geen vakanties. Een man en vrouw lopen soms samen te winkelen in een drukke straat. Zij blijven staan voor een winkelruit, waarachter prachtige japonnen zijn uitgestald. De man is niet geïnteresseerd en hij loopt verder naar een winkel met ijzerwaren. Na een ogenblik gaat zijn vrouw verder, maar loopt hem voorbij naar een etalage met huishoudelijke artikelen. Het volgende moment loopt de man zijn vrouw weer voorbij, om te stoppen bij een winkel met sportartikelen. Dat is niet de manier om met de Heer te wandelen. Iedere interesse moet Zijn interesse zijn. Ieder venster des levens moet met de Heer gezien worden, of helemaal niet.

Wandelen met de Heer betekent, dat wij ons altijd bewust zijn van Zijn tegenwoordigheid. David rekende op de tegenwoordigheid des Heeren ook in de felste beproevingen. Paulus zei: "Het leven is mij Christus." Juist de eenvoudigheid van deze waarheid is oorzaak, dat zij aan ons voorbij gaat. Wij verwachten iets ingewikkelds, maar de Heer verklaart, dat "één ding" ^{Luk. 10:42} nodig is. Als wij onze zonden en nederlagen in het verleden

onderzoeken, zullen wij ontdekken, dat wij in elk geval de Heer hebben ontslagen. Wij namen de zaak in eigen handen. Wij rekenden niet op de tegenwoordigheid en de kracht van Christus. Maar hoe geheel anders wordt onze ervaring, als wij met de Heer wandelen, en elk probleem aan Hem overgeven. Wij zullen niet alleen ontdekken, dat "Zijn genade genoeg is", ^{2Kor. 12:9} maar dat Zijn blijdschap overvloedig is.

Rust een weinig

Jezus zei tot Zijn discipelen: "Komt gij in een woeste plaats hier alleen, en rust een weinig....." ^{Mk. 6:31}

Jezus had Zijn discipelen uitgezonden om het Evangelie te prediken, en daarbij had Hij hun macht gegeven om zieken te genezen en onreine geesten uit te drijven. En nu zijn ze tot Hem teruggekomen om Hem te vertellen al wat zij gedaan en geleerd hebben. Intussen had Jezus Zelf een droevige ervaring meegemaakt, die Hem diep moet hebben aangegrepen; de discipelen van Johannes de Doper waren tot Hem gekomen om hem de tijding te brengen, dat hun meester in de gevangenis van Herodes op zo schrikkelijke wijze om het leven was gebracht. Het is onder deze omstandigheden, dat Zijn discipelen, vermoeid van al hetgeen zij hebben meegemaakt, Jezus aantreffen; en als dan intussen de schare zich alweer rond-

om hen verdringt, zodat ze zelfs geen tijd hebben om te eten, nodigt Jezus hen uit om alleen met Hem in de woestijn te gaan en wat te rusten. Dat is een aantrekkelijke nodiging om, na veelbewogen dagen en emotievolle gebeurtenissen eens even te rusten, en dan... te rusten bij Jezus! Is dat niet juist wat wij nodig hebben? Maar de rust, waarin Jezus de Zijnen voert, draagt een bijzonder karakter en het is juist deze geschiedenis, die ons daaromtrent veel te leren heeft.

Rust in de woestijn

Allereerst merken we op hoe Jezus zegt: "Komt gij in een woeste plaats hier alleen." Wij zouden, om rust te zoeken, zeker niet een woestijn kiezen, maar een stille kamer en een gemakkelijke stoel, of buiten een beschaduwde, lommerrijke plekje.

Maar dat is niet de rust die Jezus schenken wil, en ook niet de rust

waaraan wij het meest behoefte hebben. Hij geeft een rust die van hogere orde is. Maar daartoe is het nodig dat Hij de Zijnen in de woestijn brengt. Dit is steeds Gods methode met Zijn volk. Wanneer Hij het volk Israël van uit de slavernij van Egypte, in Zijn rust wil brengen, dan voert Hij hen in de woestijn. En wanneer Hij in de eindtijd de vrouw (Israël) rust wil schenken van de draak die haar vervolgt, ^{Op. 12:13} dan geeft Hij haar vleugelen eens arends om te vliegen in de woestijn en om aldaar door Hem gevoed te worden. ^{Op. 12:14} En als Elia door Izébel wordt achtervolgd, moet hij eerst in de woestijn komen om een ontmoeting met God te hebben en een nieuwe opdracht van Hem te ontvangen. ^{1Kon. 19}

In de woestijn vindt de mens niets waar hij persoonlijk hulp uit zou kunnen putten en zich op zou kunnen verlaten. Daar is hij alleen op God aangewezen. En juist dat is Gods bedoeling; Hij heeft er behoefte aan met de Zijnen alleen te wezen, in algehele afhankelijkheid van Hem. Daar in de woestijn kan Hij hun Zijn rust schenken, en kan Hij tot hen spreken en hen voeden met het hemels manna. Zo deed hij met Israël in de woestijn, zo deed Hij met Elia, wie Hij een Engel zond met spijs en drank; ^{1Kon. 19:5} zo doet Hij met de vrouw uit Op. 12; zo doet Jezus met Zijn Discipelen in de woestijn, waar de rust uitloopt in de wonderbare spijziging der vijfduidend. En zo doet Hij nog met de Zijnen. Ook nu voert God de Zijnen vaak in een woeste plaats, waar de uiter-

lijke hulpbronnen schijnen afgesneden te zijn, en waar ze geheel op Hem aangewezen worden, en Hij zegt: "Komt gij in een woeste plaats hier alleen, en rust een weinig." U die geen uitweg ziet, noch ter linker, noch ter rechter zijde, noch vooruit, noch achteruit: het kan wezen, dat God u in een woeste plaats gebracht heeft, om u te leren alleen op Hem te steunen; om met Hem alleen te zijn, waar Hij u Zijn rust kan schenken, een rust die u tevergeefs gezocht hebt in het steunen op uiterlijke omstandigheden, in het grijpen van menselijke strohalmen; doch die ligt in het steunen op Hem alleen.

Welke rust schenkt Jezus?

We zeiden reeds, dat de rust waarin Hij ons voert, een wonderbaar karakter draagt; en om de aard van die rust te leren verstaan, is het van belang er eens op te letten wat er gekomen is van de rust, die Hij Zijn discipelen aanbood. We lezen daarvan: "En zij vertrokken in een schip naar een woeste plaats, alleen. En de scharen zagen hen henenvaren; en velen werden Hem kennende, en liepen gezamenlijk te voet van alle steden derwaarts, en kwamen hun voor, en gingen samen tot Hem. En Jezus, uitgaande, zag een grote schare, en werd innerlijk met ontferming bewogen over hen; want zij waren als schapen, die geen herder hebben; en Hij begon hun vele dingen te leren." ^{Mk. 6:32-34} Waar bleef nu de rust, die Jezus hun beloofd had? Schijnbaar kwam er niet veel van terecht. Immers, tot laat op

de dag is Jezus met de schare bezig. En toch is hierin juist het geheim van Zijn rust gelegen. Jezus' rust is niet afhankelijk van de uiterlijke omstandigheden; zij wordt niet verstoord door de onrust van het gewone dagelijkse leven. De rust die Hij ons schenken wil, blijft temidden van het rumoer der wereld, te midden van de zorgen des levens, te midden van alles, wat ons in beslag neemt. Ligt hierin ook niet een kostelijke troost voor hen die zo geheel en al door het leven bezet zijn, dat zij schijnbaar geen ogenblikje hebben om met Jezus alleen te zijn?

Jezus zegt: "Kom hier in een woeste plaats met Mij alleen", d.w.z. daar waar u geheel en al van Mij afhankelijk bent. Dit komt eigenlijk overeen met dat andere woord van de Heer: "Werpt al uw bekommernis op Mij!"

Rust onder het juk

En als wij dan op de nodiging van Jezus ingaan, blijkt dat Zijn rust geen werkeloosheid is.

Dit komt ook tot uiting in Jezus' woord in Mat. 11:28-30. Nadat Hij eerst gezegd heeft: "Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven", laat Hij er onmiddellijk op volgen: "Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen; want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht." Rust ontvangen wij, wanneer wij tot Jezus komen; rust vinden wij, wanneer wij gaan onder Zijn juk. Hoe wonderlijk! Rust onder een juk? Is dat mogelijk?

Dit kan alleen onder het juk van Jezus, dat Hij als de Grotere met en voor ons draagt.

Dat juk is zacht.

Rust in Zijn werk

Dit hebben ook de discipelen ondervonden die met Jezus gingen om "een weinig te rusten". Het bleek hun, dat Zijn rust geen nietsdoen betekende, maar opging in een hogere taak. Hij leerde hun met Zijn oog in innerlijke ontferming de schare te zien als schapen die geen herder hebben. En als ze straks tot de Meester zeggen: "Deze plaats is woest, laat de schare van u om brood te kopen en te eten", dan luidt des Heilands opdracht: Geeft gij hun te eten.

Dit is een even onmogelijke opdracht als rust te vinden onder een juk; doch evenals dat juk zacht en die last licht blijkt te zijn, wanneer Zijn juk ons juk wordt, zo wordt ook hier de oplossing gevonden wanneer de kleine jongen ^{Joh. 6:9} zijn vijf broden en twee vissen in des Heilands handen legt. Dan neemt Hij hetgeen wij hebben, ziet op naar de Hemel, zegent het, breekt het en deelt het voor allen, en allen worden verzadigd en er is overvloed.

Ligt er in deze ervaring niet een wonderbare bron van rust, rust van eigen bezorgdheid, rust van eigen werk?

Rust op de levenszee

Maar nog zijn de ervaringen van deze bijzondere rustdag niet ten einde. Nu dwingt Jezus Zijn discipelen om in het schip te gaan zonder Hem, en af te varen; en als zij dan midden in de

nacht op zee zijn, krijgen zij met tegenwind te kampen, en pijnigen zich om het schip voort te krijgen. Is dat de rust, die Jezus hun had toegedacht?

Maar intussen is Jezus op de berg gegaan om te bidden en Hij ziet vandaar hun moeite en strijd. Jezus is bij hen, en Hij bidt ook voor hen; maar zij weten het niet; zij hebben Hem vergeten. Eerst in de vierde nachtwake, nadat zij dus de gehele nacht gearbeid hebben, komt Jezus tot hen, wandelend op de zee, en wil hen voorbijgaan. Maar zij kennen Hem niet; zij zien Hem aan voor een spook; hun onrust gaat over in angst; zij beginnen te schreeuwen! Maar dan spreekt Jezus tot hen: "Zijt welgemoed; Ik ben het; vreest niet!" Hij klimt in het schip en de wind stilt.....

Waar Jezus is, daar is rust, temidden van de onrust; rust ook te midden van de kokende, woedende levenszee. Hij

heeft immers wind en golven in Zijn machtige handen! Dat hadden de discipelen vergeten toen ze 's nachts met wind en golven worstelden, en daarom herkenden ze Hem ook niet, toen Hij op de golven tot hen kwam. "Want zij hadden niet gelet op het wonder der broden, want hun hart was verhard." ^{Mk. 6:52}

Rust een weinig! Nog altijd biedt Jezus Zijn heerlijke rust aan allen, die Zich geheel op Hem willen verlaten. Rust na de arbeid, rust in de arbeid; rust na de strijd, rust in de strijd; rust van het broodvraagstuk; rust van het arbeidsvraagstuk, rust op de levenszee, wanneer de wind ons tegen is; rust van de zonde; rust van eigen werken om zalig te worden, omdat Hij alles volbracht heeft; rust in de goede strijd des geloofs, omdat Hij als de Hogepriester voor ons bidt en onze Voorspraak is; blijvende rust, want Hij is de Rust.

Leven door Hem

"Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard, dat God Zijn eniggeboren Zoon gezonden heeft in de wereld, opdat wij zouden leven door Hem" ^{1Joh. 4:9}

We zouden kunnen zeggen dat bovenstaande tekst een vervolg is op Joh. 3:16, waarin we vinden de liefde van God voor de wereld: "opdat een iegelijk die gelooft" in Christus het leven ontvangt. In Joh. 4:9 vinden we meer in het bijzonder de liefde van God voor 'ons'; voor kinderen Gods, die het le-

ven hebben, opdat zij dat leven zouden openbaren door Hem. Hij, door Wie wij het leven ontvangen, is Degeene door Wie dat leven openbaar wordt. Dit is een wet die geldt voor het ganse heelal, en het is onbegrijpelijk dat het Christendom deze wet uitschakelt, waar het Goddelijk leven betreft. Eeuwig leven is Gods leven. Eeuwig leven is het leven van Christus. Goddelijk leven kan alleen door God worden geleefd. Christus wenst in ons Zijn eigen leven openbaar te

maken, zodat wij leven door Hem. "Doch wij weten, dat de Zoon van God gekomen is..... deze is de waarachtige God en het eeuwige leven." Joh. 5:20 Het eeuwige leven in de Christen is "Christus in ons". Kol. 1:27 Daarom kon Paulus zeggen, en elke Christen kan dat met hem zeggen: "Ik ben met Christus gekruisigd, en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij." Daarom kon Paulus zeggen, en elke Christen behoorde hem dit te kunnen nazeggen: "En hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft." Gal. 2:20 Christus-in-de-Christen, is het nieuwe leven, de "nieuwe mens, die naar God geschapen is in ware rechtvaardigheid en heiligheid." Ef. 4:24

Als Christus de Schepper is van het heelal, dan is Hij het ook, die de wereld, die Hij geschapen heeft, doet voortbewegen. "Want door Hem zijn alle dingen geschapen..... en alle dingen bestaan tezamen door Hem." Kol. 1:15-17 Hij doet de zon, die Hij geschapen heeft, ook schijnen. De aarde, die Hij schiep, wordt door Hem jaar in jaar uit, eeuw in eeuw uit in beweging gehouden. Hij is het, die "alle dingen draagt door het woord Zijner kracht." Heb. 1:3

De 'nieuwe mens' in ons is Zijn leven en alleen door de Heilige Geest kan dat leven geopenbaard worden. Toen de Heiland op aarde leefde was het door de Heilige Geest, dat Hij Zijn leven openbaar maakte. Zelfs na Zijn opstanding lezen we van

Hem, dat Hij door de Heilige Geest sprak, ja, tot op de dag, in welke Hij opgenomen is; want we lezen dat Hij "door de Heilige Geest" aan de apostelen, die Hij uitverkoren had, bevelen had gegeven. Hand. 1:2 Als dus Christus, die het eeuwige leven is, dat leven openbaarde door de Heilige Geest, dan zullen ook wij, die - in de nieuwe mens - Zijn leven hebben, dat leven niet anders kunnen leven dan door de Heilige Geest. De verantwoordelijkheid om dat leven te openbaren, heeft God op zich genomen. Dat kunnen wij zelf niet: een dergelijk levenspeil is voor ons onbereikbaar. Welke Christen durft de verantwoordelijkheid op zich te nemen om te zeggen: 'ik kan en zal dat leven van Christus leven?' Terwijl de apostel zegt: "Want het is God, die in U werkt beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen." Fil. 2:13 En dat zich op zodanige wijze uit, dat zelfs het gedachtenleven gevangen wordt "tot de gehoorzaamheid van Christus". 2Kor. 10:5 Wie durft te zeggen: 'Ik zal mijn gedachtenleven even gehoorzaam doen zijn als het gedachtenleven van Christus gehoorzaam was?'

Of, als de Heiland zegt: "Dit is Mijn gebod, dat gij elkander liefhebt, gelijkterwijs Ik u liefgehad heb." Joh. 15:12 Wie durft dan te zeggen: 'Dat zal Ik doen en volbrengen?' Als de apostel Johannes in 1Joh. 2:6 ons zegt, dat de Christen "moet..... alzo wandelen, gelijk Hij gewandeld heeft, dan zou het toch wel het toppunt van hoogmoed zijn om te zeggen: 'Dat zal ik

volbrengen'. Inderdaad zal men zich ook niet gauw zó positief uitdrukken, maar volgt men liever deze redenering: 'Met Gods hulp zal ik trachten naar mijn beste vermogens dit te beleven. God weet wel dat ik het niet kan, doch ik moet er toch naar streven, en met een biddend hart, en de hulp van God kan ik dan trachten dat hoge leven te beleven. Een mens kan niet meer doen dan dat en meer zal God ook niet van mij verlangen!'

Laat ons allereerst vaststellen, dat als God iets zegt, Hij ook meent wat Hij zegt. Als God - bij wijze van spreken - tot een schutter zou zeggen, dat hij de maan moet raken, kan hij dan volstaan met op de nok van een dak aan te leggen? In de tweede plaats moeten we opmerken, dat God zeker geen hulp zal verlenen om ons 'ons best' te laten doen, wanneer 'Gods best' volkomen in staat is om zonder 'ons best' Zijn leven in ons te openbaren. Als de Christen maar eens wilde vergeten dat God iets van hem vraagt en voor altijd onthouden dat God hem iets geeft. "De genadegift Gods is het eeuwige leven." Rom. 6:23

Zou er iets zijn, wat de satan meer tot jaloersheid verwekt heeft, dan dat God in Zijn grenzeloze liefde aan mensen, d.i. aan vijanden en haters van God (zoals hijzelf ook is), het eeuwige leven schenkt omdat zij geloven in de door hem zo gehate Zoon van God? Zou hij niet alles doen om die genadegift Gods belachelijk te maken, zodat het geen gave meer blijft? Is hem dat niet gelukt?

God zegt: het is 'om niet', het is 'gena-

de', het is 'een gave'. God zegt: "Doch degene die niet werkt maar gelooft."

Rom. 4:5 Jakob kreeg Rachel en hij werkte nadien zeven jaren omdat hij haar kreeg. Niemand zal echter willen beweren, dat hij niet gewerkt heeft om haar te verkrijgen. Of iemand vóór het verkrijgen van een gave werkt of ná het verkrijgen, doet niets ter zake, hij werkt er voor!

Maar God zegt: "Doch degene, die niet werkt, maar gelooft." Rom. 4:5 Wat zegt nu de mens onder invloed van satan, die het er om te doen is God te beledigen en die de mens daarvoor gebruikt? Hij vraagt: 'Hoe zal ik nu Gode voor zulk een verlossing dankbaar zijn'. En antwoordt zichzelf: 'Door het doen van goede werken.' Of nu de mens vóór hij de genadegift het eeuwige leven - ontvangen heeft, werkt of daarna, doet echter niets ter zake. Hij werkt! En de satan lacht!

En zie nu, hoe deze snode on dankbaarheid listig wordt gehuld in een vroom kleed! 'Hoe worden die goede werken nu openbaar?' vraagt de mens zich af en hij antwoordt: 'Dat leert ons de wet Gods!' Maar die wet is aan Israël gegeven, een onwedergeboren volk! Nicodemus, een leraar van Israël, wist van de toekomstige wedergeboorte van dat volk niets. Het hele begrip wedergeboorte was hem totaal vreemd. Wedergeboorte kon ook eerst geopenbaard worden ná de opstanding van Christus. ^{1Pet. 1:3}

Vanzelfsprekend kon de wet alleen gelegd worden op de onwedergeboren mens. En als men dus de wedergeboren Christen onder de wet brengt, dan

kan dit niet anders betekenen, dan dat men de wet legt op de oude natuur, op de oude mens, terwijl het Woord van God toch duidelijk leert, dat deze oude mens met Christus gekruisigd, en met Hem gestorven en begraven is! Daarom zegt dan ook Paulus: "Alzo ook gij, houdt het daarvoor, dat gij wel der zonde (oude mens) dood zijt, maar Gode levende zijt (nieuwe mens) in Christus onze Heere." Rom. 6:11

Als de Christen het niet voor waarheid houdt, dat hij der zonde is gestorven, ontkent hij in dit opzicht het volbrachte werk van Christus. Als hij niet voor waarheid houdt, dat hij Gode levende is in Christus Jezus, dan ontkent hij ook in dat opzicht het volbrachte werk van Christus. En de satan heeft zijn doel bereikt! Onder het vroom schijnende voorwendsel van 'uit dankbaarheid' te 'werken' heeft hij de Christen er toe gebracht de oude mens te erkennen, en houdt hij zich bezig met hem het zondigen te beletten door hem onder de wet te stellen! Hierdoor ontkent de Christen, dat Jezus Christus in het vlees gekomen is (de geest van de antichrist). ^{1Joh. 4:3} Want Hij kwam immers in het vlees om een eind te maken aan de zonde (de oude mens). En Hij kwam in het vlees, opdat zij die geloven in Hem, "niet meer zichzelf zouden leven, maar Dien, Die voor hen gestorven en opgewekt is." ^{2Kor. 5:15} Daarom zegt ook Paulus verder in de volgende verzen: "Zo dan, wij kennen van nu aan niemand naar het vlees; en indien wij ook Christus naar het vlees gekend hebben, nochtans kennen wij Hem nu niet

naar het vlees." Wij kennen nu de Christen als met Christus gestorven en begraven, wat het vlees aangaat. Zodat de wet op onwedergeboren 'vlees' gelegd dus feitelijk de betekenis heeft, dat men de nieuwe mens en de opgestane Christus ontkent en niet gelooft, dat "indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel: het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden!" ^{2Kor. 5:17} Ziet, het is alles nieuw geworden! "Opdat" zegt Paulus, "gelijkerwijs Christus uit de doden opgewekt is tot heerlijkheid des vaders, alzo ook wij in nieuwheid des levens (nieuwe mens) wandelen zouden." Rom. 6:4

Een nieuw leven! Geen wet, geen levensregel, geen ethiek, doch een persoon. "Mijn leven is Christus." ^{Fil. 1:21} "Niet ik leef, doch Christus leeft in mij." ^{Gal. 2:20} Onze taak is niet meer het oude karakter trachten te verbeteren of de oude mens trachten heilig te maken, want: "Het oude is voorbijgegaan, het is alles nieuw geworden." Vroeger onder de wet heerste de zonde (oude mens). "Want de zonde (oude mens) oorzaak genomen hebbende door het gebod (de wet) heeft mij verleid." ^{Rom. 7:11} De verleiding kwam door de wet, die heilig is en goed. "Is dan het goede (de wet) mij de dood geworden? Dat zij verre. Maar de zonde (oude mens) is mij de dood geworden; opdat zij zou openbaar worden zonde te zijn, werkende mij door het goede (de wet) de dood; opdat zonde (oude mens) bovenmate werd zondigende door het gebod." ^{Rom. 7:11-13} Als een Christen onder de wet leeft, zondigt

hij bovenmate, want het is de wet die hem verleidt, terwijl hij tevens ontkent dat Christus voor hem der zonde (oude mens) gestorven is en ontkent dat hij opgestaan is met Christus in nieuwheid des levens. Nu "vrijgemaakt zijnde van de zonde (oude mens)," zijn wij "gemaakt dienstknechten der gerechtigheid." Rom. 6:18 "Maar nu, van de zonde (oude mens) vrijgemaakt zijnde, en Gode dienstbaar gemaakt zijnde, hebt gij uw vrucht tot heiligmaking, en het einde het eeuwige leven." Rom. 6:22 "Maar Gode zij dank, dat gij wel dienstknechten der zonde waart, maar dat gij nu van harte gehoorzaam geworden zijt aan het voorbeeld der leer, tot hetwelk gij overgegeven zijt." Rom. 6:17 Waarde lezer, gelóóft u dat? "U geschiede naar Uw geloof." Want "de rechtvaardige zal uit het geloof leven"! Of bidt u God uw Vader nog, dat u een dienstknecht der gerechtigheid moogt worden; of bidt u God nog, dat u een dienstknecht van God moogt zijn? Of vraagt u nog aan God, u van harte gehoorzaam te maken? Als u gelooft in de boodschap, die God heeft over Zijn Zoon, dan gelóóft u

dat uw zonden vergeven zijn,
dat u der zonde (oude mens) gestorven bent,
dat u vrijgemaakt bent van de zonde (oude mens),
dat u van harte gehoorzaam gemaakt bent,
dat u gemaakt bent tot een dienstknecht der gerechtigheid,
dat u bent een dienstknecht Gods.

Als u dit alles niet gelooft, dan bidt u er om en ontkent u zodoende het werk van Christus. En satan lacht! Als u het echter wèl gelooft, dan dankt u God voor zijn grote liefde en genade dat Hij de verantwoordelijkheid van uw leven op Zich heeft genomen. Dan is het de Heilige Geest, die dat nieuwe leven openbaar maakt, zodat u een nieuw karakter blijkt te bezitten, gesierd met de vruchten van de Geest: "Liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid." Gal. 5:22 "Tegen de zodanigen is de Wet niet." Vers 23 Zij, die het nieuwe leven leven door Jezus Christus, komen niet in conflict met enige wet Gods. De zaligheid is een werk van God voor ons en in ons en niet een werk van ons voor God. Onder de Wet heerst de zonde en wordt "boven mate zondigende"; onder de genade echter wordt het nieuwe leven openbaar, en leeft Christus in ons. "Want de zonde zal over u niet heersen; want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade." Rom. 6:14 Dáárom heerst de oude mens over zovele Christenen, omdat zij onder de wet leven!

Onder de genade heeft God ons alles geschonken in Christus Jezus, alles wat voor het leven en de Godzaligheid nodig is. 2Pet. 1:3

Onder de genade geloven we niet alleen dat Jezus Christus stierf voor onze zonden, doch óók dat Hij opgestaan is om onze rechtvaardigmaking. Rom. 4:25 Zodat wij geloven rechtvaardig te zijn, en niet meer trachten

rechtvaardig te worden; zodat wij geloven, dat we kanalen van zegen zijn, en daarom God niet meer bidden kanalen van zegen te worden. Hij heeft ons gemaakt tot dienstknechten Gods, en wij danken Hem in het geloof, en zien op naar onze Heer en Heiland om het in ons te volbrengen. De mens zegt: 'Wij moeten trachten te worden wat we zijn.' Het Woord van

God leert, dat wij moeten gelóven te zijn wat we zijn! Met Paulus behoren we te zeggen: "Uit genade ben ik wat ik ben." ^{1Kor. 15:10}

Die Christus, die ons het leven gaf, moet ook dat leven openbaren. Wij ontvangen het leven door te geloven in Hem; wij léven dat leven door Zijn Geest: door te geloven in Hem.

Ons Lichaam - Zijn Tempel

"Weet gij niet, dat uw lichaam een tempel is van de Heilige Geest, Die in u is. Die gij van God hebt, en dat gij uws zelfs niet zijt? Want gij zijt duur gekocht; zo verheerlijk dan God in uw lichaam en in uw geest, welke Godes zijn." ^{1Kor. 6:19, 20}

Deze beide verzen kunnen worden samengevat in twee korte zinnen:

1. De Heere Jezus wenst uw lichaam te bezitten.
2. Hij heeft recht op uw lichaam.

In de voorgaande verzen lezen wij drie belangrijke dingen over het lichaam.

In de eerste plaats wordt er in vers 13 op gewezen, dat ons lichaam voor de Heer is, en dat Hij het wenst te gebruiken, om Zichzelf daarin te openbaren.

Verder lezen wij, dat ons lichaam een tempel, een heiligdom, een woonstede van de Heilige Geest is. Ons lichaam is niet alleen voor de Heere Jezus

Christus, maar ook voor de Heilige Geest, Die het wenst te gebruiken als een bruggehoofd, van waaruit Hij andere levens kan bereiken.

In de derde plaats vinden wij, dat ons lichaam een werktuig behoort te zijn, waardoor God wordt verheerlijkt. Het is een platform, waarop God de Vader Zijn Zoon verheerlijkt wenst te zien. En de Vader is voortdurend bezig om dat platform uit te breiden, opdat Zijn Zoon een steeds grotere plaats in ons leven kan innemen.

Er zijn twee principes, die in deze verzen sterk op de voorgrond treden. Het eerste is:

"Gij zijt niet uws zelfs"

Deze met vurige letters geschreven woorden verschroeiën het ganse netwerk, dat wij rondom onze levens hebben gebouwd. Deze woorden verbranden alle dingen, die verborgen liggen achter ons gepraat over onze eigen rechten - onze rechten in huis, onze rechten in zaken, onze rechten in de gemeente. Het Christendom is ver-

scheurd en verdeeld door deze zelf-zuchtige aanspraken. De christelijke gemeenten zijn in hun openbaring dikwijls zo machteloos, omdat de kinderen Gods de waarheid van deze woorden niet willen erkennen. "Gij zijt niet uws zelfs!"

Inplaats dat hun harten brandende zijn, opdat Christus in hen gestalte mag krijgen, zijn hun harten dagelijks brandende over allerlei onbenulige dingen, waarin zij zichzelf tekort gedaan voelen, en worden zij innerlijk verteerd door liefdeloosheid en onverdraagzaamheid. "Gij zijt niet uws zelfs!"

"Gij zijt duur gekocht"

Het tweede grote principe, dat hier voor onze aandacht gesteld wordt is het recht, dat de Heiland op ons kan doen gelden. "Gij zijt duur gekocht!" Niet alleen heeft Hij verlossingsrechten op ons, maar Hij, Die Zijn bloed stortte en Zijn lichaam voor ons overgaf is Dezelfde, Die verheerlijkt is aan de Rechterhand Gods. Laat mij u mogen herinneren aan de Kroon-rechten van de Verlosser. "Gij zijt niet uws zelfs, gij zijt duur gekocht." U behoort met ziel en lichaam de Heere Jezus toe. U bent gekocht met Zijn dierbaar bloed. Hij stierf niet alleen, opdat u vergeving van zonden zoudt ontvangen, maar Hij stierf ook, opdat uw lichaam een woonstede voor Hem zou worden, opdat Hij in uw lichaam zou kunnen wonen. Eens gaf Hij Zijn lichaam, en thans wenst Hij uw lichaam.

Hij openbaarde de Vader in een vol-

maakt leven van volmaakte gehoorzaamheid. Vandaag wenst Hij Zichzelf te openbaren in uw leven en door uw lichaam. En daartoe heeft Hij alle recht.

Tot aan Zijn glorierijke wederkomst heeft Christus slechts één lichaam op aarde. De Gemeente is Zijn lichaam. Maar dat lichaam bestaat uit personen, die zichzelf aan Hem hebben toevertrouwd, die Hem als hun Verlosser en Zaligmaker hebben aanvaard, die in Hem geloofd hebben tot vergeving van zonden. Maar zij, die Zijn vergeving hebben aanvaard, hebben niet het recht om Zijn heerschappij te verwerpen. Wij kunnen Hem niet als Heiland aannemen en als Heer terzijde stellen. Want juist daartoe stierf Christus en werd Hij opgewekt uit de doden en gezet aan de Rechterhand Gods, opdat Hij zou heersen over levenden en doden. Hij moet heersen, om Zichzelf te kunnen openbaren door hen, die Hij kocht met de dure prijs van Zijn bloed. De Heere Jezus kan alleen de zachtmoedigheid, de vriendelijkheid, de tederheid, en het medelijden van Zijn eigen minnend hart openbaren, als onze lichamen bereid zijn om de inspraken van Zijn hart te gehoorzamen. Misschien is er wel iemand in onze omgeving, die zich eenzaam gevoelt, die verslagen en gebroken van hart is, die in diepe nood verkeert, niet wetende tot wie hij zich moet wenden om hulp en raad. De Heere Jezus kan alleen Zijn liefde, Zijn vriendelijkheid, Zijn medelijden aan zo iemand betonen, door de handen, de lippen en de ogen van u en van

mij. Maar al te dikwijls zijn wij zo zeer met ons zelf en met onze belangen bezig, dat wij Christus geen gelegenheid geven om Zijn eigen liefdevol hart door ons aan anderen bekend te maken. Laten we toch bedenken, dat de Heere Jezus wil gebruiken, om Zich aan anderen te openbaren. Daartoe heeft Hij ons gekocht en kan Hij dus alle recht op ons laten gelden.

Kunnen anderen de Heere Jezus in u zien? Zij zullen nimmer de Heere Jezus in u zien, als het doel van uw leven is de openbaring van uw eigen ik. Is het echter uw verlangen, dat Christus uw leven is, dan zal de Heilige Geest er voor zorgen, dat anderen de liefdevolle Heere Jezus in u zullen aanschouwen. Enkele jaren geleden werd ik door een eenvoudig voorval diep getroffen. Ik was op tournee en voelde mij erg ziek en akelig. Het kind van God, bij wie ik logeerde, bracht mijn ontbijt boven. Toen ik protesteerde, antwoordde onze zuster in haar eenvoud: "De enige manier, waarop ik de Heere Zijn ontbijt kan brengen, is door het u te brengen." Hoe moest ik onmiddellijk denken aan de woorden van de Heiland: "Voor zoveel gij dit een van deze Mijn minste..... broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij gedaan." Deze zuster, die een zwaar en moeilijk huishouden had, was in alles vervuld met de geest van Christus. Hij leefde in haar in al Zijn heerlijkheid en eenvoudigheid; dat was duidelijk voor mij en ieder, die met haar in aanraking kwam.

Wordt Christus in ons openbaar? "Gij

zijt niet uws zelfs, want gij zijt duur gekocht: zo verheerlijkt dan God in uw lichaam!" Verschrikkelijk praktisch, nietwaar? "Uw lichaam!" Dat is het praktische middel, waardoor u en ik zich openbaren.

Wat doen wij met ons lichaam?

Verheerlijken wij Christus? Hoevele gezinnen, hoevele gemeenten, bevinden zich in grote moeite en nood, omdat iemand, die Christus zou moeten verheerlijken, blijft staan op zijn eigen rechten. Misschien gebruikten zij hun tong, om van een broeder of zuster kwaad te spreken. Hun tong is een deel van het lichaam, waardoor Christus niet wordt verheerlijkt. Misschien hebben zij hun ogen op iets laten vallen en wat hun ogen zagen wekte iets in hen op, en dat iets was onrein. Deze ogen waren een deel van het lichaam, waardoor Christus niet werd verheerlijkt. Jonge mannen, bedenk het toch: in flirten wordt Christus niet verheerlijkt. Jonge vrouwen, in het spelen met de gevoelens van een jonge man, wordt Christus niet verheerlijkt. Uw ogen zijn u gegeven tot verheerlijking van Christus. Zorg dat ze Hem steeds ter beschikking staan. Neen, u hebt niet het recht, om uw ogen te gebruiken naar eigen genoegen; om uw tong te laten zeggen wat u zelf wilt; om uw knieën te buigen, als u behoefte gevoelt om te bidden; om in de Naam van de Here Jezus iets te geven, alleen als u zich daartoe gedwongen voelt. Laat uw aanspraken op deze rechten varen, want het zijn valse aanspraken. U hebt uw rechten ver-

beurd in de Hof van Eden. Uw rechten zijn overgedragen op een plaats genaamd Golgotha en gegeven aan de Enige, die alle rechten op u heeft. Bent u bevreesd om Hem Zijn gang te laten gaan met uw leven? Het is altijd veilig Jezus te vertrouwen. Hij heeft u meer lief, dan u u zelf liefhebben kunt. En Zijn ogen doorzoeken op dit ogenblik de diepten van uw hart, die ogen die u onmiddellijk kunnen vertellen, wat in uw binnenste leeft. Zijn ogen hebben de moeite gezien, die u thuis of in de gemeenschap van gelovigen hebt veroorzaakt, door uw tong, door de dingen die u gezegd hebt of juist niet gezegd hebt. Hij, Die alles weet, buigt Zich thans over u heen met een brandend hart en met alziende ogen.

Hij heeft u lief, Hij kent u, Hij zorgt voor u en Hij zegt tot u: "Jongen, meisje, man, vrouw, Ik heb uw lichaam nodig, opdat Ik Mijzelf door u kan openbaren. Ik heb uw tong nodig, die zo straks nog zulke schandelijke dingen heeft gesproken, want Ik wil uw tong laten getuigen van Mij. Ik heb uw oren nodig, die ge zo pas nog te luisteren hebt gelegd naar kwaadsprekerij en laster, want Ik wil door uw oren mijn Woord aan u bekend maken. Ik heb uw lippen nodig, die zo vaak in dienst staan van uw drift en uw hoogmoed, want Ik wil uw lippen maken tot boodschapper van liefde en vrede." Daarom laten wij onze lichamen toch stellen tot een levende, heilige, Gode welbehagelijke offerande, hetwelk is uw redelijke dienst." Rom. 12:1

Hebt u ook medelijden..... met uzelf?

"Maar hij werd toornig en wilde niet ingaan. Zo ging dan zijn vader uit en bad hem." Luk. 15:28

Het karakter van de oudste zoon zien wij meestal over het hoofd, als wij de geschiedenis van de verloren zoon bestuderen. De jongste zoon was naar huis teruggekeerd en hartelijk ontvangen in de armen van zijn vader. Iedereen was blij, behalve de oudste broer. Hij was boos en wilde niet binnenkomen. Luk. 15:28 Vele christenen zijn vandaag schuldig aan de zonde van medelijden met zichzelf te hebben.

Hebt u grieven ?

Een grief in onze harten te hebben is

een vloek, omdat het zo verderfelijk is. Als wij zo dom zijn geweest om een wortel van bitterheid in onze harten te laten spruiten, Heb. 12:15 dan zullen wij ontdekken, dat het onze blijdschap en ons geluk verwoest. Wij lezen over deze man: "Hij werd toornig." Hebt u ooit een mens gezien, die boos was en tegelijkertijd gelukkig? Als u een christen ziet die een grief heeft, dan ziet u een christen die niet gelukkig is!

Boosheid en blijdschap gaan nimmer samen! Ons christelijk leven behoort een blij leven te zijn. Maar boosheid vergalt onze blijdschap. Als gelovigen doen wij goed te bedenken, dat de

vrucht, die God wenst, niet in de eerste plaats beginselvastheid is, maar karakter.

Zelfmedelijden maakt ons tot onbruikbare instrumenten. Er moest die dag veel gedaan worden. Iedereen was druk bezig, behalve de oudste broer. De vader kwam naar buiten en bad hem, maar hij wilde niet binnenkomen. Dikwijls moet een voorganger naar buiten komen, om enigen te bidden ook binnen te komen. Maar zij komen niet, omdat zij een grief hebben. Het kan zijn dat ieder ander in de gemeente gelukkig is en zich verblijdt in de Heer; maar omdat zij een grief hebben, zijn zij onbruikbaar en dikwijls ook onhandelbaar geworden. Zelfmedelijden verbreekt onze eenheid in Christus. Omdat de oudste broer niet binnen wilde komen, was de gemeenschap verbroken. Het is tragisch, maar heel vaak zien wij in het gemeentelijke leven, dat iemand praktisch buiten de gemeenschap is komen te staan. Men heeft een bepaalde grief en men wil niet binnenkomen. Eens kwam men trouw elke week, maar nu blijft men thuis. Een grief koesteren betekent de verwoesting van onze blijdschap, onze bruikbaarheid en onze eenheid. Dat is de vloek, die er op rust.

Wat is de oorzaak van uw grief ?

Woorden openbaren dingen. Laten wij eens luisteren naar de oudste broeder. Hij zegt: "Zie, ik dien u nu vele jaren en heb nooit uw gebod overtreden, en gij hebt mij nooit een bokje gegeven, opdat ik met mijn vrienden vrolijk

mocht zijn; maar als deze uw zoon is gekomen, die uw goed met hoeren doorgebracht heeft, zo hebt gij hem het gemeste kalf geslacht." vs. 29, 30

Als wij deze woorden onderzoeken, dan kunnen wij in het hart van deze man zien. De eerste oorzaak van zijn grief was zijn beledigde deugdzaamheid. "Zie, Ik dien u nu vele jaren en heb nooit uw gebod overtreden en gij hebt mij nooit een bokje gegeven!" Hebt u wel eens iemand iets dergelijks horen zeggen? 'Nu ben Ik zoveel jaren een trouw lid van die gemeente geweest en moet ik mij dan zo iets laten zeggen!' Beledigde onschuld. Wat is er verkeerd gegaan? Wij hebben de enige grond verlaten, waarop een christen ooit kan staan. U en ik kunnen nimmer iets van God eisen op grond van de jaren, waarin wij Hem hebben gediend; of op grond van de positie, die we hebben ingenomen; of op grond van de verantwoordelijkheid die we hebben gedragen. Wij hebben absoluut nergens recht op. Deze man stond op de grond van zijn eigen deugdzaamheid, zijn eigen goedheid. Vanaf het moment, dat wij de grond der genade verlaten voor de grond van gerechtigheid, verkeren wij in dodelijk gevaar.

Beperkt gezichtsvermogen

De tweede oorzaak van zijn grief was zijn beperkt gezichtsvermogen. "Gij hebt mij nooit een bokje gegeven." In vers 29 komen wij vijf maal de woorden 'ik' en 'mij' tegen. Hier was een persoon, die niet verder kon zien, dan zijn neus lang was. Het draaide allemaal

om zijn eigen 'ik'. Hij was zo volkomen vervuld van zichzelf, dat hij zijn vader niet kon zien, dat hij zijn broer niet kon zien, dat hij de blijdschap in huis niet kon zien. Hij kon niets anders zien, dan alleen zichzelf. De tragedie van gebroken gemeenschap, de tragedie van een grief, de tragedie van zelfmedelijden is, dat wij niets anders kunnen zien dan ons zelf. Wij kunnen het licht van de zon buiten sluiten met een stuiver, als wij die stuiver maar dicht genoeg bij onze ogen houden. Wij zijn blind voor alle zegeningen en rijkdommen in Christus, als wij alleen maar ons zelf op het oog hebben.

Geen onderscheidingsvermogen

Verder bleek de oudste zoon de werkelijke waarde der dingen niet te kunnen onderscheiden. "Gij hebt mij nooit een bokje gegeven." Een bokje - dat was alles. Dat was de oorzaak van alle drukte en narigheid. Wat zijn er een onbenulligheden, waarover broeders en zusters in een gemeente herrie en soms zelfs veel herrie, kunnen maken. Wacht u misschien op iemand, die u beledigd heeft, en die u zijn verontschuldiging moet aanbieden? 'Ja, ik kom niet terug, tenzij hij eerst zijn excuus maakt heeft.' Zo, dus daarover maakt u zoveel drukte! Als u denkt, dat een verontschuldiging belangrijker is, dan de wil van God, het werk van God, de gemeente van God, de heerlijkheid van God, het doel van God..... wel, blijf dan wachten en buiten staan. Het is een kenmerk van kinds-

heid en niet van mannelijkheid, als wij niet in staat zijn de juiste waarde van de dingen te schatten. De oorzaak is: beledigde onschuld, beperkt gezichtsvermogen, gering onderscheidingsvermogen.

De genezing

Laten we voor de verandering eens naar de vader luisteren, in plaats van naar de zoon. Hoe probeerde de vader deze man te genezen, die een grief had? In de eerste plaats sprak hij van zijn blijvende tegenwoordigheid: "Kind, gij zijt altijd bij mij." vs. 31

Dat is één ding, dat wij moeten doen, als wij zo dom en zwak geweest zijn, om een grief in ons hart toe te laten. Breng het bij God. Breng het niet bij andere christenen. Spreek er niet met andere mensen over. Van nature doen wij dat zo graag! Daar komt zr. X binnen, en op hetzelfde ogenblik begint die grief bij u boven te komen. U kunt het niet langer voor u houden, en u zegt tegen uw vrouw: 'Zal ik je eens wat vertellen? Je raadt nooit, wat zr. X laatst over mij zei.' U gooit het er allemaal uit. Wij praten er met anderen over. Wij vertellen het aan iedereen, die maar wil luisteren. O, ik twijfel er niet aan, dat men u werkelijk onheus behandeld heeft, maar u kunt er mee blijven rond lopen, tot het bijna een obsessie in u wordt. Dat kunnen wij doen, maar we kunnen het ook bij God brengen. Is het een excuus, waarop u wacht? Kunt u uw vasthouden aan een excuus in het licht van Gods tegenwoordigheid brengen? Ik zal u een eenvoudige

vraag stellen. Kunt u eisen, dat uw broeder of zuster u zijn excuus komt aanbieden in Gods tegenwoordigheid? Vraagt u van God voor elke zonde vergeving? Als u God geen vergeving vraagt, tegen Wie u voordurend zondigt, waarom maakt u dan zoveel drukte om een excuus van iemand anders, die u misschien éénmaal beledigd heeft? Jezus zei, dat de eenheid des Geestes bewaard moet worden ten koste van alles. Er is slechts één manier, om die eenheid te bewaren. "Want dat gevoelen zij in u, hetwelk ook in Christus Jezus was, die in de gestaltenis Gods zijnde, geen roof geacht heeft God evengelijk te zijn, maar heeft zichzelf vernietigd, de gestaltenis eens dienst-knechts aangenomen hebbende, en is de mensen gelijk geworden; en in de gedaante gevonden als een mens, heeft Hij Zichzelf vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot de dood, ja de dood des kruises." ^{Fil. 2:5-8} Wat was die gezindheid? Dat zal ik u zeggen. De gezindheid die in Christus Jezus was, en die ook in ons behoort te zijn, is een gezindheid, die bereid is om op onbeperkte schaal beledigingen te incasseren. Zijn wij daartoe bereid? Is de maat bij ons nooit vol? Het kan niet schelen wat mensen zeggen of niet zeggen. Het doet er niet toe, als men u passeert of over het hoofd ziet. Doet het u zo'n pijn? Breng het in de blijvende tegenwoordigheid van de Heer. "Gij zijt altijd bij mij, en al het mijne is het uwe." Dat is de overvloedige voorziening. Waarom maken wij zoveel drukte over iets, wat wij niet

ontvangen hebben, terwijl wij in werkelijkheid zo veel meer ontvangen hebben? Begin met de Heer te loven en te prijzen voor wat u hebt: een Verlosser; de Heilige Geest; het Woord van God; een plaats in de gemeente; een werk om te doen; de dienst der voorbidding; een huis om beschikbaar te stellen; een persoonlijkheid, die God nodig heeft. U hebt zoveel ontvangen. Zeur toch niet om het bokje, dat u niet ontvangen hebt. Het is de moeite immers niet waard. U hebt de overvloedige zegen, de blijvende tegenwoordigheid Gods!

Het bereikte doel

En tenslotte is er nog iets, wat onze aandacht vraagt: het bereikte doel van de vader. Hij zei tot de oudste zoon: "Men behoorde dan vrolijk en blijde te zijn; want deze uw broeder was dood en is weer levend geworden. en hij was verloren en is gevonden." Daarop heb ik al deze lange maanden en jaren gewacht. Het is nu werkelijkheid geworden! De zaak waar het op aan komt, is niet of u en ik er enig deel van hebben gehad, of er een belangrijke rol in hebben vervuld. Dat is allemaal onbelangrijk, vergeleken bij de gedachte, dat God verheerlijkt werd door de redding van een zondaar.

Blijf niet met een grief rondlopen! Dompel uw geest niet onder in zelfmedelijden. Speel niet de beledigde onschuld. Verhef u niet boven anderen, maar verneder u zelf, en openbaar aldus de gezindheid van Christus. Sta niet op uw rechten, maar bedenk, dat

u zelf alleen maar uit genade kunt leven. Richt uw oog en hart op de Heer, en zeg: 'Heer, het spijt mij, dat ik zondig geweest ben. Ik zal dadelijk bin-

nenkomen en deelnemen aan het feest en uw Naam met uw volk loven en prijzen.' Moge het zo zijn, om zijns Naams wil.

Ik geloof in vergeving der zonden

Het Christendom van alle eeuwen belijdt, dat God zonden vergeeft.

'Ik geloof in vergeving der zonden', heet het in de zgn. Apostolische Geloofsbelijdenis (art. 10).

Door deze belijdenis onderscheidt het christendom zich en is hoog verheven boven al wat zich overigens in de wereld als 'godsdienst' aandient. Door deze leer wordt de Bijbel het wonderbare troostboek voor arme zondige mensenharten. Het boeddhisme bv. kent geen schuldvergeving. Het leert alleen maar vergelding; de onverbreekbare wet van oorzaak en gevolg. Zoals in de natuur overal de wet der zwaartekracht heerst, en alles daaraan onderworpen is, zo zou in de zedelijke wereld de ijzeren wet van het 'karma' heersen. De gevolgen van het goede of het kwade, door ons begaan, zouden door niets of niemand zijn af te wenden. Wat een troosteloze leer. Die nochtans - een teken van christelijke afval - door hen die zich niet voor het woord van Christus willen buigen, onder de naam van moderne theosofie ook in Europa wordt gepropageerd.

Terecht zegt de Schrift: "Wie is een God gelijk Gij, die de ongerechtigheid vergeeft?"

Zulk een God kent alleen onze Bijbel.

Die vergeving is echter uitsluitend gegrond op het gezegend verlossingswerk van onze Heer Jezus Christus. Zonder dat werk zou een heilig en rechtvaardig God, ja een God der waarheid, de mens moeten houden voor wat hij werkelijk is: een schuldig zondaar, die geoordeeld moet worden naar zijn werken. En wij weten bij voorbaat uit Gods Woord, dat er niemand rechtvaardig is, ook niet één.

Rom. 3:10 De liefde Gods, zo groot als zij is - en zij is zó groot, dat God zelfs Zijn eigen Zoon niet spaarde voor ons Rom. 8:32 - kán niet komen verklaren, dat zonde geen zonde is. Ook niet, dat goed en kwaad Hem onverschillig zijn, want Hij is er niet onverschillig voor, en Hij kan er in Zijn eigen natuur niet onverschillig voor zijn. En als Hij gaat oordelen, en derhalve de mens verantwoordelijk stelt voor zijn daden, moet Hij hem oordelen op rechtvaardige wijze.

Bovendien, wij zijn in onze harten van nature vervreemd van God, en daardoor in werkelijkheid reeds verloren. Niet, alsof er uit die toestand voor ons geen verlossing mogelijk zou zijn; maar die verlossing is alléén mogelijk doordat Christus kwam om het verlorene te zoeken en te redden. Ieder die, zonder in Christus gebor-

gen te zijn, voor Zijn rechterstoel wordt gesteld, zal geoordeeld worden naar zijn werken, en dat betekent verdoemenis; want allen hebben gezondigd.

Maar God is liefde, en heeft in wonderbare genade vooruitgegrepen op de oordeelsdag. "Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe." Joh. 3:16

Dezelfde gezegende Zoon van God, die als Zoon des mensen op de rechterstoel zal zitten en de levenden en de doden zal oordelen in Zijn verschijning en Zijn Koninkrijk, is reeds, lang vóór die oordeelsdag, gekomen als Zaligmaker en is voor onze zonden gestorven naar de Schriften. Wie in die Zoon van God gelooft, zal gered, wie niet gelooft, zal geoordeeld worden.

Dat is de duidelijke uitspraak van Gods Woord. En het is zéér ernstig, te bedenken, dat zij die de Heiland verwerpen, dubbel schuldig zijn: zij hebben niet alleen gezondigd tegen Gods heiligheid, maar ook Zijn genade versmaad.

Een oprecht geloof in de Zoon van God, vrucht van de werkzaamheid van de Heilige Geest in ons hart, wordt altijd gekenmerkt door een ontwaakt geweten, dat de noodzakelijkheid van genade en vergeving gevoelt. Het is juist dat oprechte berouw, die droefheid voor God over de zonde, dat gevoel van het eeuwig oordeel rechtvaardig verdiend te hebben, waardoor

Christus en Zijn genade en Zijn verlossingswerk zo uitnemend kostbaar worden voor mijn arme hart.

Maar dan ook klinkt de blijde jubel: "Christus is gestorven voor onze zonden, naar de Schriften." 1Kor. 15:3

"Die zelf onze zonden in Zijn lichaam op het hout gebracht heeft." 1Pet. 2:24

"Want Christus heeft ook eens voor de zonden geleden, als rechtvaardige voor onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen." 1Pet. 3:18

En wat is het resultaat van Zijn sterven voor mij? Dat ik volkomen en eeuwige vergeving van zonden heb overeenkomstig de heerlijkheid van God. "Zo zij u dan bekend, mannen broeders, dat door deze u vergeving van zonden verkondigd wordt." Hand. 13:38

"In Hem hebben wij de verlossing door Zijn bloed, de vergeving van de misdaden, naar de rijkdom Zijner genade." Ef. 1:7

De vraag is echter: is deze vergeving inderdaad absoluut en voor alle eeuwigheid?

Het is natuurlijk voor de vrede van onze ziel van het hoogste belang, hierover volle klaarheid te hebben. Vele Christenen verkeren min of meer in het onzekere over de zonden, waaraan zij zich na hun bekering helaas hebben schuldig gemaakt. Is daar opnieuw vergeving voor nodig, en zouden zij anders toch nog verloren gaan? Of hebben wij bij onze bekering de volle vergeving van ál onze zonden verkregen, ook van die welke wij later nog begaan? Was die vergeving eens en voor altijd, en geldig voor alle eeuwigheid? Het Woord van God laat

ons over deze vraag gelukkig niet in het onzekere. Het verklaart, dat er zonder bloedstorting geen vergeving geschiedt. ^{Hebr. 9:22} Als wij dus voor nieuwe zonden opnieuw vergeving nodig hadden, zou Christus opnieuw Zijn bloed moeten storten, d.i. sterven. Laten wij toch niet vergeten, dat, toen de Heiland voor ons stierf, ál onze zonden nog in de toekomst lagen, zowel die na als vóór onze bekering. Misschien zal men hiertegen in brengen, dat wij voor nieuwe zonden een nieuwe toepassing van het bloed van Christus, een nieuwe besprenging met Zijn bloed nodig hebben. De Schrift echter verbindt de besprenging ten nauwste met de bloedstorting, zodat voor elke besprenging nieuwe bloedstorting nodig is. ^{Heb. 9:18-22}

Als het éénmaal-besprengd-zijn met Zijn bloed, het eenmaal-vergeving-ontvangen niet voldoende was, dan zou de Heere Jezus telkens opnieuw Zijn bloed moeten storten, ja "dan had Hij dikwijls moeten lijden sinds de grondlegging der wereld. Maar thans is Hij éénmaal, bij de voleinding der eeuwen, verschenen om door Zijn offer de zonde weg te doen." ^{Heb. 9:26}

De Schrift is overduidelijk op dit punt. Christus is, na één offer voor de zonden te hebben gebracht, voor altijd gezeten aan de rechterzijde van God. Niet zoals de Joodse priesters, die voortdurend staan moesten bij het altaar, om de offers te brengen, die geen zonden konden wegnemen. Hij zit aan Gods rechterhand, omdat Hij reeds álles volbracht heeft wat voor de vergeving onzer zonden nodig was.

"Want door één offerande heeft Hij voor altijd hen volmaakt die geheiligd worden."

"Hij zit daar aan Gods rechterhand, totdat Zijn vijanden gemaakt worden tot een voetbank voor Zijn voeten." ^{Heb. 10:11-14} Dan zal Hij opstaan om hen te oordelen; maar voor Zijn vrienden, d.i. voor de gelovigen, is Hij zittende, omdat het werk volbracht is en zij derhalve geen geweten van zonde meer hebben. ^{vs. 2} "Zalig zij, wier ongerechtigheden vergeven en wier zonden bedekt zijn." ^{Rom. 4:7}

Alle zonden? Of slechts een deel ervan? Dat zou weinig waard zijn. Nee, "zalig de man, wiens zonde de Heer geenszins zal toerekenen." ^{Rom. 4:8}

En ook de Heilige Geest geeft ons daarvan getuigenis: ".....hun zonden en ongerechtigheden zal Ik niet meer gedenken." ^{Heb. 10:15-18} Zie, hoe scherp Hij de zaak stelt, als Hij vervolgt: "Waar dan voor deze dingen vergeving bestaat, is er geen offer meer voor de zonde." ^{Heb. 10:18} Daar is geen offer meer nodig, maar het is er ook niet; zodat indien onze zonden niet volkomen vergeven en uitgedelgd waren, ze ook nooit meer uitgedelgd kunnen worden. Hoe meer wij deze dingen overwegen bij het licht van Gods Woord, hoe duidelijker zij ons worden. Christus is de Rechter van allen. Als ik nu door het geloof mag jubelen: "Hij heeft mij lief, en mij van mijn zonden gewassen in Zijn bloed," ^{Op. 1:5} hoe kan Hij dan, als ik sta voor Zijn rechterstoel, mij de zonden nog toerekenen die Hijzelf heeft gedragen en weggedaan? Dan zou Hij de waar-

de van Zijn eigen werk verloochenen, en dat is toch onmogelijk.

Nog iets. Als wij gelovigen zijn, zullen wij straks opgewekt worden in heerlijkheid. ^{1Kor. 15:43} Ja, Christus zelf zal komen om ons bij Zich te brengen, "Die ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat het aan Zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig wordt." ^{Fil. 3:21} Indien Hijzelf komt om ons te halen en in de heerlijkheid te brengen, hoe zou er dan enige twijfel kunnen rijzen aangaande de vergeving onzer zonden? Joh. 5:24 is op dit punt volkomen duidelijk: "Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: wie Mijn woord hoort en Hem gelooft die Mij gezonden heeft, heeft eeuwig leven en komt niet in het oordeel, want hij is overgegaan uit de dood in het leven."

Is God dan onverschillig omtrent onze zonden? Stellig niet. Maar Hij gaf Zijn Zoon voor ons. Christus heeft ze reeds gedragen, en kan ze niet toerekenen aan wie geloven in Hem en in de Vader, die Hem zond. Hij heeft gezegd: "Indien gij niet gelooft dat Ik het ben, zult gij in uw zonden sterven." ^{Joh. 8:24} Dit houdt in, dat als wij wel in Hem geloven, wij de vergeving onzer zonden hebben. Niet maar van een deel der zonden, om voor de andere te worden verdoemd. Nee, "hun zonden en ongerechtigheden zal Ik niet meer gedenken."

De Roomse kerk ontkent deze volkomen en eeuwige schuldvergeving. Zelfs de paus kan, volgens haar, in dit leven er nooit geheel zeker van zijn, of hij in de hemel komt..... Ieder mens

heeft telkens opnieuw vergeving van zonden nodig. Zij is in elk geval konsekwent in haar leer, want zij leert tevens dat er een gedurige herhaling van het offer van Christus is; het wordt namelijk herhaald in het misoffer. Elk misoffer, door de Roomse priester opgedragen, zou een onbloedige herhaling zijn van het bloedig Offer van Golgotha. Doch daarmee loopt zij meteen vast in haar eigen konsekwentie; want een onbloedig offer kan geen zonden wegnemen: "zonder bloedstorting geschiedt geen vergeving." ^{Heb. 9:22} Deze volle en eeuwige vergeving van zonden was aan de Joden onder het Oude Testament onbekend. Zij kregen een soort kwijtschelding apart voor elke zonde, die zij hadden begaan. Daarom was er een gedurige en eindeloze herhaling van het offer; want zonder bloedstorting geschiedt geen vergeving.

Doch juist die eindeloze herhaling bracht het tegendeel van zekerheid, evenals nu nog bij de Roomsens; ieder nieuw offer was immers het bewijs, dat het vorige niet voldaan had. De Hebreënbrief zegt het zo duidelijk: "Want daar de wet slechts een schaduw heeft der toekomstige goederen, niet de gestalte der dingen zelf, is zij nimmer in staat ieder jaar met dezelfde offeranden, die onafgebroken gebracht worden, degenen, die toetreden te volmaken. Immers zou anders het offeren daarvan niet opgehouden zijn, doordat degenen die de dienst verrichtten, na eenmaal gereinigd te zijn, generlei besef van zonden meer

hadden. Doch daardoor juist werden ieder jaar de zonden in gedachten gebracht; want het is onmogelijk dat het bloed van stieren of bokken zonden zou wegnemen." ^{Heb. 10:1-4}

Daarom ook mocht een Jood nooit binnentreden achter het voorhangsel in het heilige der heiligen, waar God woonde. Hij was buitengesloten. De weg naar het heiligdom lag niet voor hem open. ^{Heb. 9:8} Op grond van het werk van Christus echter, dat de voorhang in de tempel deed openscheuren van boven naar beneden, d.i. als met Gods eigen hand, ^{Mat. 27:51} worden wij vermaand, als die vergeving van zonden hebben ^{Heb. 10:17-18} en volle vrijmoedigheid bezitten om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus,

toe te treden met een waarachtig hart, in volle verzekerdheid des geloofs. ^{vs. 19-22} Welk een bewijs, dat onze zonden waarlijk en voorgoed zijn weggedaan.

Protestantse gelovigen bidden soms: "Heere, doe genadig verzoening over onze zonden." Of: "Reinig mij van schuld door Uw dierbaar bloed." Als zij de waarheid verstonden zoals de Schrift ons leert, zouden zij dit niet zeggen. Ook vele liederen bevatten uitspraken, die in dit opzicht met de waarheid Gods in strijd zijn, en die het klare inzicht in die waarheid voor onze harten verduisteren.

Gods woord leert de volle en eeuwige vergeving van al onze zonden door het bloed van Christus.

De zonde van het onnut zijn

"Een zeker mens had een vijgeboom gepland in zijn wijngaard; en hij kwam en zocht vrucht daarop, en vond ze niet. En hij zeide tot de wijngaardenier: Zie ik kom nu drie jaren, zoekende vrucht op deze vijgeboom, en vind ze niet; houw hem uit, want toe beslaat hij onnuttelijk de aarde."

^{Luk. 13:6, 7}

Eén van de grootste tragedies in het gemiddelde Christelijke leven is, dat het 'onnut' is, zowel voor God als voor de mensen. Dit is een les, die we slecht willen begrijpen, maar die we toch moeten leren.

De gemeente van de levende God telt onder zijn leden vele 'onvruchtbare

vijgebomen'. Zij begaan geen publieke zonden. Maatschappelijk en moreel zijn hun levens misschien onberispelijk. Maar het tragische is, dat hun levens onvruchtbaar zijn. Zij doen niets slechts, maar zij doen ook niets goeds. Zij doen niets wat het werk Gods zou kunnen belemmeren; maar zij doen ook niets om het te bevorderen. Iemand heeft eens opgemerkt, dat er twee manieren zijn, waarop men de klok kan stilzetten: je kunt hem stuk slaan, of je kunt hem gewoon laten aflopen. Zo zijn er ook twee manieren, waardoor men het werk Gods kan doden: men kan het bestrijden óf men kan het gewoon negeren.

Wat Christenen moeten weten

Vele Christenen moeten de volgende les leren:

Wij zijn gered om te dienen. ^{2Kor. 5:18}

Wij zijn niet hier, om gediend te worden, maar om te dienen. ^{Mk. 10:43}

Wij zijn niet hier, om te hinderen, maar om te helpen. ^{Joh. 11:39}

Wij zijn niet hier, om een last voor anderen te zijn, maar om de lasten van anderen te dragen. ^{Gal. 6:2}

Wij zijn niet hier, om op te maken, maar om weg te geven. ^{Luk. 6:38}

Wij zijn niet hier, om aan de zijlijn te staan, en de spelers te becritiseren, maar om aan de strijd deel te nemen. ^{Mk. 16:5}

Gods houding tegenover onnut zijn

Gods houding tegenover een onnuttig Christelijk leven blijkt duidelijk uit de vloek, die Hij over de onvruchtbare vijgeboom uitspreekt. "Des morgens vroeg, als Hij wederkeerde naar de stad, hongerde Hem. En ziende een vijgeboom aan de weg, ging Hij naar hem toe, en vond niets aan hem, dan alleen bladeren; en zeide tot hem: Uit u worde geen vrucht meer in der eeuwigheid. En de vijgeboom verdorde terstond." Laten we de les ter harte nemen, mijn broeder of zuster. De Heer 'hongerde'. De Heer hongert vandaag naar enige vrucht in ons leven. Hij hongert er naar, ons te zien groeien in de genade en in de kennis van het Woord Gods. Hij hongert er naar, onze levens productief te zien in Christelijke dienst. En laten we ons niet vergissen: de on-

vruchtbaarheid in onze levens is voor God even veroordelenswaardig als de openlijke zonde en rebellie in de levens van anderen.

Dit was de les, die Jezus Zijn discipelen gaf in de gelijkenis van de onvruchtbare vijgeboom. ^{Luk. 13:6-9} Hij vertelde deze gelijkenis, om de eerste vijf verzen van het 13de hoofdstuk te illustreren.

Sommigen denken, dat God het leven van een Christen alleen wegneemt, als hij in grote zonden leeft. Zij denken, dat alles wat God van hen vraagt, is een goed, rustig en moreel leven te leven. Niets is echter minder waar! Jezus stelde Zijn discipelen deze vraag: "Meent gij, dat deze Galileërs zondaars zijn geweest, boven al de Galileërs, omdat zij zulks geleden hebben? Of die achttien op welke de toren in Siloam viel, en doodde ze; meent gij, dat deze schuldenaars zijn geweest, boven alle mensen, die in Jeruzalem wonen? Ik zeg u: neen zij, maar indien gij u niet bekeert, zo zult gij allen insgelijks vergaan!" ^{Luk. 13:2, 3}

Wat dat betekent? Dit betekent, dat tenzij de Christenen zich bekeren van hun onvruchtbare en nutteloze levens, zij ernstig risico lopen, dat de Heere hen zal wegnemen.

De vijgeboom : aanschouwelijke les

De Heere Jezus Christus gaf de illustratie van de vijgeboom niet om er licht over heen te gaan. Hij gaf in deze gelijkenis een ernstige en aanschouwelijke les van wat gebeuren zal met alle onvruchtbare vijgebomen in Zijn wijngaard. "Een zeker mens had een

vijgeboom geplant in Zijn wijngaard." Die vijgeboom stond er niet toevallig. Hij was daar geplant! Dat is het geval met ieder Christelijk leven. God heeft een positief plan met ieder van Zijn kinderen. Deze belangrijke waarheid kunt u overal in de Schrift vinden. Sprekend tot Zijn eigen discipelen, zei Jezus: "Gelijk de Vader Mij gezonden heeft, alzo zend Ik ulieden." ^{Joh. 20:21} God heeft even zeker met uw leven een plan, als Hij het had met het leven van de Heere Jezus. "Gij hebt Mij niet uitverkoren, maar Ik heb u uitverkoren, en Ik heb u gesteld, dat gij zoudt heengaan en vrucht dragen." ^{Joh. 15:16}

Gods plan

Gods plan met Zijn kinderen is, dat zij zouden vrucht dragen. De vijgeboom was in de wijngaard geplant met een doel..... vrucht voort te brengen. De Christen, die niet door God gebruikt wordt om andere Christenen voort te brengen, bevindt zich in dezelfde positie als de onvruchtbare vijgeboom. God verwacht van ons, dat wij anderen zullen winnen voor Christus met alle middelen, die ons ter beschikking staan.

Wij moeten Zijn getuigen zijn. ^{Hand. 1:8}
Wij moeten gebedsstrijders zijn. ^{Ef. 6:18}

Wij moeten Gods werk financieel steunen. ^{1Kor. 9:7-14}

Wij moeten agressief en niet in het defensief zijn. ^{1Kor. 9:7-14}

De vijgeboom en de Christen zijn geplant in een plaats, bevoorrecht met

bijzondere gunstige omstandigheden. De vijgeboom werd niet geplant op een wilde berghelling; hij werd geplant in een wijngaard. Zo zijn ook wij, Christenen in Nederland, geplant op een plaats, die in bijzondere, gunstige omstandigheden verkeert. Wij hebben het voorrecht van vrijheid van godsdienst, de open Bijbel, de democratie, enz. Het feit, dat wij deze voorrechten hebben, verhoogt onze verantwoordelijkheid, anderen te dienen.

Gods plan met u!

De onvruchtbare vijgeboom beantwoordde niet aan het doel waarvoor hij geplant was. Het werd een volkomen mislukking. Hebt u zich ooit afgevraagd, of uw leven beantwoordt aan het doel, waarvoor het geplant werd? Toen de wijngaardenier kwam, en naar vrucht zocht, vond hij niets. Hoe is het met u? Vindt onze Heer en Meester enige vrucht in uw leven?

De grootste tragedie van het Christelijk leven is, dat wij niet hebben geleerd, niet meer voor ons zelf te leven, maar voor Christus alleen.

"En Hij is voor allen gestorven, opdat degenen die leven, niet meer zichzelf zouden leven, maar Dien, die voor hen gestorven en opgewekt is." ^{2Kor. 5:15}

Ik ben er van overtuigd, dat een van de meest voorkomende zonden onder de Christenen is: de zonde van onnut zijn. Voor de Heere Jezus Christus was dit de zonde der zonden. Is er een enkele ziel ergens in de gehele wereld, die tot u kan zeggen: "Ik dank God

voor u, dat u mij met het Evangelie in aanraking hebt gebracht, waardoor ik gered ben geworden."? Of leeft u alleen maar voor u zelf? Leeft u, alsof er geen loon te winnen is? Bent u Gode levend? Dat is de grote vraag. Dat betekent niet alleen, gestorven te zijn aan de grove zonde van het vlees, maar levend te zijn voor God - zo levend, dat u onmiddellijk reageert op Zijn geringste aanwijzing. Dat is Gods plan met u!

Kenmerken van de onvruchtbare Christen

Omdat deze vijgeboom geen vrucht voortbracht, was hij eigenlijk een parasiet. Hij trok evenveel levenssappen uit de vruchtbare grond als een vruchtdragende vijgeboom. De wijn-gaardenier verzorgde hem, en hij ontving al de aandacht van een goede boom. Maar hij gaf er niets voor terug.

Ziet u daarin niet het beeld van zoveel Christenen, die niets doen, om bij te dragen in de zaak van Christus? Zij vleien zichzelf, dat zij goed zijn; zij genieten alle voorrechten van een vruchtbare boom en brengen toch geen vrucht voort. De onvruchtbare Christen eist meer aandacht dan de vruchtbare. Hij wil meer gevlaid worden, meer gekoesterd. Hij voelt zich altijd te kort gedaan. Zij zijn degenen, die de meeste tekorten bij anderen constateren. Zij zijn altijd in opposi-

tie. De gemiddelde onvruchtbare Christen zoekt zichzelf te rechtvaardigen door anderen te becritiseren, en bij anderen fouten te zoeken. Hij wordt een hinderpaal in alle zegenrijke evangelie-arbeid en uiteindelijk een vijand van hen, die zijn vrienden zijn.

Houw hem uit

Dat is het onvermijdelijke resultaat van onvruchtbaarheid. De Heer vraagt om verwijdering van de onvruchtbare boom. Het feit, dat deze verwijdering wordt uitgesteld is nog geen bewijs, dat die verwijdering nimmer zal komen. "Omdat niet haastelijk het oordeel over de boze daad geschiedt, daarom is het hart van de kinderen der mensen in hen vol, om kwaad te doen." ^{Pred. 8:11} Het feit, dat u nog gespaard gebleven bent, is slechts een bewijs, dat God Zijn best doet om 'rondom u te graven' en de mogelijkheden in u tot openbaring te brengen. God is lankmoedig en wenst u in goede conditie te hebben. Hij wil u bekeren. God wil u niet alleen bekeren van moord, hoererij, dronkenschap, enz., maar Hij wil u bekeren van de nutteloosheid van uw leven. Hij wil u bekeren tot nuttige en waardevolle dienst. Hij wil u vruchtbaar maken, zodat u tot zegen voor anderen zult zijn en loon zult hebben in de eeuwigheid.

Tentcampagnes: kijk op www.bijbelstudie.nl

'Er uit gaan' of 'er in blijven'

Vele christenen worstelen met de vraag, welke houding zij moeten aannemen ten opzichte van predikanten, die de inspiratie en de onfeilbaarheid van de Bijbel loochenen. Soms vraagt men ons ronduit, of het nog wel verantwoord is, lid te blijven van een kerk waarin openlijk of bedektelijk de 'nieuwe theologie' wordt gepredikt.

Het is altijd moeilijk een oordeel te vellen over wat een ander zou moeten doen, als niet alle omstandigheden bekend zijn. In plaats van bij mensen te rade te gaan, zou het voor deze verontruste medegelovigen beter zijn, om geduldig op de Heer te wachten en Zijn heilig Woord te raadplegen. Als zij het alleen van Hem verwachten, en uitsluitend willen doen wat Hem behagelijk is, zal Hij ongetwijfeld hun weg volkomen duidelijk maken en ook met hen zijn in die weg.

De Schrift maakt duidelijk, dat de gelovige zich onder bepaalde omstandigheden openlijk moet separeren van de dienst van een prediker, hoe sterk de sociale banden, of de kracht der gewoonte, of het ouderlijk voorbeeld, of wereldse beschouwingen die hem aan zijn kerk binden, ook mogen zijn. Als een predikant aan Bijbel-kritiek doet, of als hij de Godheid van de Heer Jezus loochent, of als hij de verzoenende kracht van het bloed van Christus ontkent, of als hij andere fundamentele waarheden verwerpt, wordt het tijd om acht te geven op de stem die zegt: "Daarom gaat uit het midden

van hen en scheidt u af, zegt de Heere, en raakt niet aan hetgeen onrein is, en ik zal u aannemen, en ik zal u tot een Vader zijn, en gij zult Mij tot zonen en dochteren zijn, zegt de Heere, de Almachtige." ^{2Kor. 6:17, 18}

Het is een zeer ernstige zaak, om met de waarheid en de eer van God een compromis te sluiten door op één of andere wijze steun te verlenen aan een prediking, die het karakter van het Evangelie direkt aantast.

"Al ware het, dat wij, of een engel uit de hemel, u een evangelie verkondigde buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt. Gelijk wij tevoren gezegd hebben, zo zeg ik nu wederom: Indien iemand een evangelie verkondigt buiten hetgeen gij ontvangen hebt, die zij vervloekt." ^{Gal. 1:8, 9}

Als iemand die een ander evangelie predikt dan de apostel, vervloekt is - hoe zal dan iemand, die dat andere evangelie steunt door zijn tegenwoordigheid en medewerking, diezelfde vloek kunnen ontvluchten? "Een iegelijk, die overtreedt, en niet blijft in de leer van Christus, die heeft God niet; die in de leer van Christus blijft, deze heeft beide de Vader en de Zoon. Indien iemand tot u komt en deze leer niet brengt, ontvangt hem niet in huis, en zegt tot hem niet: Wees gegroet. Want die tot hem zegt: Wees gegroet, die heeft gemeenschap aan zijn boze werken." ^{2Joh. 9:11}

De leer van Christus, omvattend zijn eeuwige Godheid, Zijn dood aan het

kruis, Zijn opstanding, Zijn hemelvaart tot de rechterhand des Vaders, is absoluut fundamenteel. En de man, die niet in deze leer blijft, mogen wij niet in onze huizen ontvangen. Alle vriendelijke omgang met hem is positief verboden. De aanspraken van Jezus Christus gaan de normen van wellevendheid ver te boven. En wij kunnen de schuld, gemeenschap te hebben aan zijn boze werken, alleen ontvlieden door ons volledig van hem te distanciëren.

Zonder enige twijfel zijn alle predikanten, die de inspiratie en de onfeilbaarheid van de Bijbel loochenen afvalligen en ongelovigen; en "wat gemeenschap heeft Christus met Belial, of wat deel heeft de gelovige met de ongelovige?" ^{2Kor. 6:15} God heeft duidelijk gezegd: "Gij zult tot dit woord, dat ik u gesproken heb, niet toedoen, ook daarvan niet uitdoen." ^{Deut. 4:2}

En andermaal: "Alle rede Gods is doorlouterd, Hij is een schild degene, die op Hem vertrouwen. Doe niet tot zijn woorden toe, opdat Hij u niet bestraffe en gij leugenachtig bevonden worde." ^{Spr. 30:4-6}

De moderne theoloog 'doet toe' aan het Woord van God en hij 'doet uit' van het Woord van God naar zijn eigen hoogmoedig inzicht. Hij loochent het Bijbels verslag van de schepping; hij loochent, ondanks het getuigenis van onze Heer Jezus Christus en van de Heilige Geest, dat Mozes de Pentateuch schreef; hij loochent de profetieën; hij loochent de wonderen; hij loochent het bovennatuurlijke in de Heilige Schrift; en hij die op één of andere wij-

ze gemeenschap heeft aan zijn boze werken is daaraan mede schuldig. "Tot de wet en tot de getuigenis! Zo zij niet spreken naar dit woord, het zal zijn, dat zij geen dageraad zullen hebben." ^{Jes. 8:20} En hij, die hen steunt, moge wel vrezen, dat hij reist naar het land der duisternis en der schaduw des doods. ^{Job 11:22}

Vele verontruste gelovigen laten zich helaas door familiebanden en andere bindingen weerhouden om een positieve en besliste houding aan te nemen. Ook voor hen is er een woord! Jezus zei tot een man: Volg Mij. Maar hij zeide: Heer, laat mij toe, dat ik heenga en eerst mijn vader begrave. Maar Jezus zei tot hem: Laat de doden hun doden begraven; doch gij, ga heen en verkondig het Koninkrijk Gods. ^{Luk. 9:59-62} En bij een andere gelegenheid verklaarde Hij: "Indien iemand tot Mij komt, en niet haat zijn vader en moeder, en vrouw, en kinderen, en broeders en zusters, ja, ook zelfs zijn eigen leven, die kan Mijn discipel niet zijn." ^{Luk. 14:26}

Dit zijn de voorwaarden van discipelschap, en zij kunnen nimmer veranderd worden. De Heer Jezus Christus wil de eerste plaats in ons leven innemen! Elke aardse liefde en genegenheid dienen wij blijmoedig aan Zijn voeten uit te leveren, willen wij de zegen en de blijdschap van ware discipelschap kennen en ervaren. Het is niet wat anderen van ons verwachten, maar wat Christus van ons verwacht. Wij mogen alleen de eer van Christus op het oog hebben, als wij een beslissing moeten nemen inzake de kwes-

tie van onze kerkelijke verhouding. Wij kunnen er van verzekerd zijn, dat een prediking, waarbij de mens en niet de Heer zelf in het middelpunt staat, regelrecht in strijd is met de gedachte van gehoorzaamheid aan Zijn Woord.

Onmiskkenbaar leven wij in 'de laatste dagen' met hun 'zware tijden'. "Evenwel het vaste fundament Gods staat, hebbende dit zegel: De Heer kent degenen die de Zijnen zijn, en: Een iegelijk, die de Naam van Christus noemt, sta af van ongerechtigheid. Maar in een groot huis zijn niet alleen gouden en zilveren vaten, maar ook houten en aarden vaten, en sommigen ter eer, maar ook sommigen ter oneer. Indien dan iemand zichzelf van deze reinigt, die zal een vat zijn ter eer, geheiligd en bekwaam tot gebruik des Heeren, tot alle goed werk toebereid." ^{2Tim. 2:19-21}

Deze woorden liegen er niet om: de gelovige heeft de dure plicht om zich te reinigen van de vaten ter oneer. Wij weten uit de Schrift, dat deze tegenwoordige bedeling zal eindigen in een dwaas, werelds godsdienstig systeem; want de 'moeder der hoererijen' ^{Op. 17:5} zal de scepter zwaaien met haar vele dochters. Toch zal God zelfs in die anti-christelijke tijd nog een volk op aarde hebben, want: "En ik hoorde een stem uit de hemel, zeggende: Gaat uit van haar Mijn volk, opdat gij aan haar zonden geen gemeenschap hebt, en gij van haar plagen niet ontvangt." ^{Op. 18:4}

Wanneer in een kerk een vals evangelie gepredikt wordt en de funda-

mentele waarheden ondermijnd worden, dan hebt u gemeenschap aan haar zonden, zolang u uw lidmaatschap van deze kerk handhaaft. Deze verantwoordelijkheid kunt u niet dragen, en daarom wordt het voor u de hoogste tijd, om met uw kerk openlijk te breken en 'van haar uit te gaan' als een levend protest tegen valse leringen.

Het is niet zo gemakkelijk te zeggen waar u dan moet heengaan. Misschien is er in uw omgeving een predikant, die het Evangelie verkondigt en Bijbelgetrouw is. In dat geval kunt u zich beter onder zijn gehoor voegen, ook al behoort hij tot een andere kerk, dan dat u gekwalificeerd wordt met mensen "die verderfelijke ketterijen bedektelijk invoeren, ook de Heere die hem gekocht heeft verloochenende, en een haastig verderf over zichzelf bringende." ^{2Pet. 2:1}

Wij zouden in dit verband onze verontruste medegelovigen willen adviseren om, zo mogelijk, gemeenschap te zoeken met een plaatselijke 'gemeenschap van gelovigen'.

Als dat echter niet mogelijk is, neem dan contact op met twee of drie medegelovigen, die eveneens geen geestelijk 'onderdak' hebben, en kom met hen samen tot gebed en Schriftonderzoek. Bedenk, dat de belofte van onze Heer Jezus Christus nog altijd van kracht is: "Waar twee of drie in Mijn naam vergaderd zijn, daar ben Ik in het midden van hen." ^{Mat. 18:20} En als zelfs dit niet uitvoerbaar is, dan kunt u nog met de eenzame profeet uitroepen: "Als uw woorden gevonden zijn,

zo heb ik ze opgegeten, en Uw woord is mij geweest tot vreugde en tot blijdschap mijns harten; want ik ben naar Uw Naam genoemd, o Heere, God der heirscharen. Ik heb in de raad der spotters niet gezeten noch van vreugde opgesprongen..... ik heb alleen gezeten." ^{Jes. 15:16, 17} Toch niet alleen, want er is Eén, die gezegd heeft: "Ik zal u niet begeven, noch verlaten." ^{Heb. 13:5} De

weg moge smal zijn, maar zal breed genoeg zijn voor die Ene, hoewel Hij onzichtbaar is.

"Zo laat ons dan tot Hem uitgaan buiten de legerplaats, Zijn smaadheid dragende." ^{Heb. 13:13}

Bedenk, het is een uitgaan tot Hem, en Hij zal alle verliezen, geleden om Zijns Naams wil, meer dan overvloedig vergoeden.

Door ootmoedigheid

De discipelen van Jezus hebben er onder elkaar wel eens over gepraat, wie van hen wel de meeste zou zijn. Toen de Heer naar hun gesprekken kwam informeren, zwegen zij beschaamd. ^{Mark. 8:33, 34}

Wij vinden deze discipelen misschien wel een beetje naïef in hun doen. Maar wordt de levensopenbaring der gemeente van Christus, zowel in voorgaande eeuwen als vandaag aan de dag, niet onteerd door het eierzuchtig streven van velen om de eerste te willen zijn? Is er niet op allerlei manier een dringen om de voorrang?

Het zit ons zo in het bloed, om van onszelf hoger te denken dan van een ander. Wij zeggen het niet hardop, maar stilweg koesteren wij die gedachte in onze harten. Wie durft zichzelf er vrij van te pleiten? Wie heeft nooit eens in zichzelf enige gelijkennis ontdekt met de farizeeër, die 'bad': "O God ik dank U dat ik niet zó ben als de andere mensen."? ^{Luk. 18:11}

De Schrift vermaant ons dringend tot ootmoedigheid, d.i. om gering te den-

ken van onszelf. "Door ootmoedigheid achte de een de ander uitnemender dan zichzelf." ^{Fil. 2:3} Dat gaat rechtstreeks tegen onze natuur in.

Men zou kunnen opmerken, dat deze eis toch logisch onmogelijk is. Immers als een ander beter is dan ik, hoe kan ik dan terzelfder tijd beter zijn dan hij?

Doch dan vergeet men, dat het er hier niet om gaat, wat men werkelijk voor God is. Welke waarde ik of een ander voor God bezit, dat kan God alleen beoordelen, en weet Hij alleen. Dat zal eenmaal openbaar gemaakt worden voor de rechterstoel van Christus, en dan zal blijken wie van ons beiden de meeste is - misschien. Of misschien ook wel niet, omdat ieder er zijn eigen plaats zal hebben, zonder dat er van een meer of minder sprake zal kunnen zijn. Doch hoe dit ook zij, het gaat hier om iets geheel anders. Niet om wat wij zijn, maar om waar wij elkaar en onszelf voor houden. De een achte de ander uitnemender dan zichzelf. En dat kan wederzijds.

Want als ik ootmoedig gezind ben, zie Ik mijzelf vol zwakheid en tekortkomingen, een arme stumper die alleen maar roemen kan in de genade van Christus. Ik zie de volheid van genade in Hem, en zelfs op het ogenblik, dat ik daar gebruik van maak, gevoel ik dat ik maar een gebrekkig werktuig ben, en dat het vlees mij in de weg staat om de volle heerlijkheid van Christus uit te stralen. Zoals Paulus zegt: "Door de genade Gods ben Ik, wat ik ben." En al weet hij, dat Zijn genade aan hem niet vergeefs is geweest, en hij meer gearbeid heeft dan de andere apostelen, dan voegt hij er toch opnieuw aan toe: "Niet ik, doch de genade Gods, die met mij is." ^{1Kor. 15:10} Al weet hij, dat hij het leven van Christus bezit, toch erkent hij gaarne: "Niet ik, maar Christus leeft in mij." ^{Gal. 2:20}

Het is altijd weer: niet ik. Dat wordt echter een beetje anders, wanneer ik op mijn broeder zie. Ik weet natuurlijk wel, dat ook hij zonder de genade van Christus niets is en niets vermag. Maar ik zie dan toch maar als het ware die genade, zij het in meerdere of mindere mate, over hem uitgestort. Ik zie Christus in hem. Dat ik ook wel oog heb voor zijn gebreken en verkeerdheden, doet hier niets ter zake. Ondanks dat zie ik toch Christus in hem. Zo schrijft Paulus aan de Korinthiërs, die hij toch over vele dingen vermanen moest: "Ik dank God te allen tijde over u vanwege de genade Gods, die u in Christus Jezus geschonken is." ^{1Kor. 1:4}

De kwestie is, dat ik in mijn broeder de genade Gods zie; maar al het kwaad dat in zijn hart schuilt, zie ik niet. Ik zie het echter wel in mijn eigen hart. Daarom acht ik hem uitnemender dan mijzelf. Wat voor hem geen beletsel is, om van zijn kant mij uitnemender te achten.

Ik zie in mijn broeder vele goede dingen: liefde, trouw, oprechtheid, zelfbeheersing, allemaal trekken van het beeld van Christus; bij mijzelf vind ik allerlei ellendige dingen. Dat bewaart mij voor ijdelheid, en een vals en overdreven gevoel van eigenwaarde. Zo wordt ik er toe gebracht om waarlijk in ootmoed te wandelen, en kan ik anderen achting toedragen, en waardering tonen voor hun werk en hun persoon. Mij werd eens gevraagd, hoe het mogelijk is een broeder uitnemender te achten dan jezelf, als je juist op weg bent om hem over iets verkeerd in zijn leven terecht te wijzen.

Mijn antwoord is: juist dan en alleen dan, als je hem uitnemender acht dan jezelf, ben je in staat hem op de rechte wijze te vermanen. Als je hem die achting niet toedraagt, kun je beter thuisblijven; want je zou allicht meer bederven dan goedmaken. Zie het aan Paulus. Als hij aan de Filippenzen schrijft over het "de ander uitnemender achten dan jezelf", dan is dat in de vorm van een terechtwijzing. Maar hoe kies en hoe teer drukt hij zich uit. Hij komt met geen enkel verwijt. Integendeel. Hij zegt, dat hij zoveel goede dingen bij hen opmerkt, ^{Fil. 2:1} en dat hij daar blij over is. Maar - vervolgt

hij dan - als jullie mij helemaal gelukkig wilt maken, wees dan eensgezind met elkaar en ootmoedig. Door ook dit ene nog te betrachten, zou je mijn blijdschap volkomen maken.

Welk een edele wijze van vermanen. Hier is een ootmoedig hart, dat anderen tot ootmoedigheid aanspoort. Wie zo vermaant, brengt geen verwijdering teweeg, maar bindt de harten nauwer aaneen.

En zien wij hetzelfde niet in al de brieven van deze Apostel? Hij vermaant de geadresseerden zovél als hij dat nodig acht. Hij is daarin trouw jegens hen. Maar hij begint altijd met hen te prijzen. Hij kan dat doen, ja hij moet dat wel doen, omdat hij Christus in hen ziet.

Er is slechts één uitzondering: de brief aan de Galaten. Die begint onmiddellijk met een scherpe terechtwijzing. Waarom? Omdat de Apostel in hen Christus niet meer zien kan. Zij staan immers in gevaar, de eigenlijke bodem van het Christendom prijs te geven. Hij schrijft: "Mijn kinderen, ik doorsta om uwentwil opnieuw weeën, totdat de gestalte van Christus in u zichtbaar wordt;.... ik ben in zorg over u." ^{Gal. 2:19, 20} In zulke mensen, die wel de christennaam dragen maar in wie Christus niet meer gezien kan worden, vindt Paulus niets om hen te prijzen. Maar allen, die, hoe zwak ook, toch het beeld van Christus vertonen, acht de Apostel uitnemender dan zichzelf. Dat is ware ootmoed.

Waar deze ootmoedige gezindheid onder Gods kinderen wordt gevonden,

daar blijven ze ook in de eenheid des Geestes met elkaar verbonden. Daar heerst een liefelijke eensgezindheid, eenheid in liefdebetoon, eenheid van ziel, eenheid in streven, terwijl zelfzucht en ijdel eerbejag ontbreken. ^{Fil.}

^{2:2} Want de ootmoedigheid wordt steeds begeleid door drie lieflijke gezellinnen: zachtmoedigheid, lankmoedigheid en verdraagzaamheid.

Zie Efeze 4:2: "Ik vermaan u te wandelen..... met alle ootmoedigheid en zachtmoedigheid, met lankmoedigheid, en elkander in liefde te verdragen." Waarop dan volgt: "....en u te beijveren de eenheid des Geestes te bewaren door de band des vredes."

Zie ook Kol. 3:12: "Doet dan aan..... ootmoedigheid, zachtmoedigheid en lankmoedigheid. Verdraagt elkander....."

Welk een kostelijke eigenschappen, alle drie, in de omgang met anderen. Zachtmoedigheid, d.i. zachtheid van gemoed, zonder scherpheid of ruwheid.

Lankmoedigheid, d.i. liefdevol geduld en niet gauw kwaad worden.

Verdraagzaamheid, d.i. standvastigheid en uithoudingsvermogen tegenover onaangenaamheden, die wij van anderen ondervinden.

Hoe zou er verwijdering tussen gelovigen kunnen ontstaan, als zij deze liefelijke hoedanigheden openbaren? Ze zijn de natuurlijke uitingsvormen van de ootmoedigheid des harten, die de ander uitnemender doet achten dan zichzelf. Het Griekse woord voor ootmoedigheid komt zevenmaal in het Nieuwe Testament voor. Soms ver-

taald door nederigheid. Het betekent een geringe gedachte hebben van zichzelf. Ootmoedigheid past ons allereerst tegenover God. Zo lezen wij van Paulus, dat hij "de Heer diende met alle ootmoedigheid." ^{Hand. 20:19} In zijn schrijven aan de Kolossensen 2:18 en 23 is eveneens sprake van ootmoedigheid tegenover God, zij het dan een gewilde, een niet ware ootmoedigheid.

In de tweede plaats echter behoren wij als Christenen ootmoedigheid te betonen jegens elkander. Zo vermaant Petrus: "Omgordt u allen jegens elkander met ootmoedigheid, want God wederstaat de hoogmoedigen, maar de nederigen geeft Hij genade." ^{1Pet. 5:5} Evenzo in de boven reeds aangehaalde plaatsen: Efeze 4:2; Fil. 2:3; Kol. 3:12.

Bijzonder treffend is de wijze, waarop de Apostel in verband met zijn vermaning tot ootmoedigheid, ons de Heer Jezus Christus voor ogen stelt. "Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in Christus Jezus was", zegt hij. ^{Fil. 2:5}

Hoe heeft Christus gedaan? Hij was in de gestalte Gods, maar Hij heeft het Gode-gelijk-zijn niet als een roof geacht, als iets dat men met beide handen krampachtig tracht vast te houden en tot geen enkele prijs wil loslaten. Integendeel: Hij heeft Zichzelve 'ontledigd', en de gestalte van een slaaf aangenomen.

En daarna, als Hij in Zijn uiterlijk een mens bevonden is, heeft Hij zich vernederd. Diep vernederd. Hij is gehoor-

zaam geworden; van stap tot stap op Zijn levensweg telkens opnieuw gehoorzaam geworden, in een steeds verder gaande vernedering. Gehoorzaam geworden tot de dood; ja, tot de dood van het kruis: een smadelijke wijze van terdoodbrenging, die alleen aan slaven en misdadigers werd voltrokken. ^{Fil. 2:6-8}

Zo heeft de Heiland, zowel tegenover God als temidden der mensen en ten opzichte van Zijn discipelen, steeds de laagste plaats willen innemen. Welk een verheven voorbeeld voor ons. En waarom nam hij deze laagste plaats in? Om onzentwil. Uit wondere liefde tot zondaars en verlorenen. O, Heiland, wie is U gelijk?

Dáárom heeft God Hem ook uitermate verhoogd en Hem de naam boven alle naam geschonken. ^{Fil. 2:9} Welke naam? De naam 'Heer'. Hij, die aller slaaf werd om onzentwil, is nu Heer boven allen. Daarom wordt er gezegd: "Er is maar één God, de Vader..... en één Heer, Jezus Christus....." ^{1Kor. 8:6} En eenmaal zal alle tong belijden: Jezus Christus is Heer. En toch: ook nu nog, en ook dan nog, ofschoon Hij de titel 'Heer' draagt boven allen, maakt hij zich vrijwillig tot ons aller slaaf. Nu in het wassen onzer voeten. ^{Joh. 13:1-5} Straks in het uitdelen der hemelse zaligheden. ^{Luk. 12:37}

Evenals de Hebreeuwse slaaf in Ex. 21:1-6, die zei: "Ik heb mijn heer, mijn vrouw en mijn kinderen lief, ik wil niet vrij uitgaan," en zijn oor met een priem aan de deurpost liet bevestigen, zo heeft Christus, na volbrachte aardse dienst, op het kruis Zich tot

een eeuwige slaaf laten maken. Hij houdt in eeuwigheid niet op om ons te dienen, omdat Hij in eeuwigheid niet ophoudt, ons lief te hebben. Zelfzucht wil gediend worden; maar liefde dient. Aanbiddelijke Heiland, ons hart verlangt naar U, om U te leren kennen, zoals Gij ons kent. Ach, wil ons toch helpen, om waarlijk Uw gezindheid te openbaren. Want wij kunnen vaak zo moeilijk afstand doen van eigen eer, van eigen voorrechten. Wij menen altijd weer onze positie te moeten handhaven, voor onze rechten te moeten en te mogen opkomen.

Help mij, Heer Jezus, op U te zien, en door ootmoedigheid een ander uitnemender te achten dan mijzelf; door ootmoedigheid niet vast te houden aan eigen eer, eigen voordeel, eigen rechten; door ootmoedigheid zoveel mogelijk anderen ter wille te zijn; door ootmoedigheid zachtmoedig, geduldig en verdraagzaam te zijn; door ootmoedigheid bewaard te blijven voor zelfoverschatting; door ootmoedigheid de eenheid onder Gods kinderen te bevorderen; door ootmoedigheid U te verheerlijken in heel mijn leven!

Nederlands Bijbelstudie Centrum

Tentcampagnes

De volgende tentcampagnes zijn in voorbereiding:

Zondag 28 aug.	t/m vrijdag 2 sept.	Meppel
Zondag 4 sept. land	t/m vrijdag 9 sept.	Oud-Beijerland
Zondag 11 sept.	t/m donderdag 15 sept.	Katwijk
Zondag 25 sept.	t/m vrijdag 30 sept.	Bolsward

Kijk op www.bijbelstudie.nl voor foto's en de laatste gegevens.

Nederlands Bijbelstudie Contactdag

in 't Poshuis, munnikenweg 58 in 't Harde, zaterdag 17 september
onderwerp:

De leer van Jezus

Agenda

Bijbelstudies o.l.v. Ab Klein Haneveld worden D.V. en onder voorbehoud gehouden in de volgende plaatsen:

ALKMAAR donderdag 6/20 okt,
3/17 nov, 1/15 dec, 19:45 uur;
"Delta", Oude Kanaaldijk 2,
Bijbelse Bedelingen

BOLSWARD zondag 11 sep, 9 okt,
6 nov, 4 dec, 10:00 uur;
Brief aan de Romeinen
2 okt, 14:00 uur; doopdienst
Christen Ontmoetingscentrum
Petra, Burg. Praamsmalaan 18A

**BOLSWARD zaterdag 15 okt, 10
dec, 18 feb, 15 apr, 10:00 uur;
Ontmoetingscentrum Petra,
Burg. Praamsmalaan 18A
Nederlands Bijbelstudie College**

DRACHTEN donderdag 13/27 okt,
10/24 nov, 8 dec, 20:00 uur;
Rode Kruis gebouw,
De Geeuw 31
"Opdat vervuld worde..."

DRACHTEN zondag 16 okt,
14:00 uur; Rode Kruis gebouw,
De Geeuw 31

EINDHOVEN woensdag 5/19 okt,
2/16/30 nov, 14 dec, 20:00 uur;
Emmaüskerk, Barriereweg.

EMMEN maandag 10/24 okt,
7/21 nov, 5 dec, 19:30 uur;
Mantingerbrink, "Mantingerhoes"
Het boek Handelingen

**'t HARDE zaterdag 17 sep,
12 nov, 21 jan, 18 mrt, 13 mei;
10:00 uur; 't Poshuis,
Munnikenweg 58
Nederlands Bijbelstudie Contactdag**

LEERDAM zondag 28 aug, 25 sep,
23 okt, 20 nov, 18 dec, 10:00 uur;
Patrimonium, Jeekelstr. 40a,
Brief aan de Romeinen

LINSCHOTEN maandag 3/17/31
okt, 14/28 nov, 12 dec, 20:00 uur;
"De Vaart", J. Barneveldstraat 24,
Het boek Handelingen

OLDEBROEK dinsdag 4/18 okt,
1/15/29 nov, 13 dec,
20:00 uur; Stationsweg 43
Onderwerp???

OLDEBROEK zondag 9/23 okt,
6/20 nov, 4/18 dec, 17:30 uur;
L.H.N.O. gebouw,
Van Sytzamalaan 3

URK dinsdag 11/25 okt, 8/22 nov,
6 dec, 20:00 uur; Eurozalm,
Burg. Schipperkade 10.
Onderwerp???

URK zondag 18 sep, 27 nov,
10:00 uur; R.Kruisgebouw, Wijk8-2

Geliefde lezer,

Wij hadden naast de Bijbel geen geloofsbelijdenis, maar wij geloofden in "een algemene Christelijke kerk", waarvan wij lid waren. Dat de Heere Jezus Christus stierf voor alle mensen. Dat vergeving der zonden was "naar de rijkdom Zijner genade", en niet naar de rijkdom onzer belijdenis. Dat wij waren verlost van de heerschappij der zonde en die der wet. Wij zongen lied 538 JdH, Vrij van de wet, o, vreugdevol leven. Wij geloofden in een 1000-jarig Rijk en dus in bedelingen. In de kracht van het Evangelie. In dienstbaarheid. Dat de natuurlijke mens dood is door de zonde en dat de wereld ligt in het (de) boze. Dat de Heer Zélf Zijn Gemeente bouwt. Wij geloofden in de val van Satan vóór de zeven dagen van Genesis 1, en dus in de "restitutie-leer". In Sola Fide, Sola Scriptura en Soli Deo Gloria. Etcetera.

Mijn geloof in deze dingen is alleen sterker geworden. Maar wat werd er van het evangelische milieu waarin ik mij thuisvoelde? Dat gelooft in lage drempels, eigen gemeenteopbouw, gezagdragende leiders, prognoses, budgettering en variété. Ik nog steeds niet. God en Zijn Woord zijn niet veranderd. Wie daar belangstelling voor heeft is van harte welkom in onze bijeenkomsten. En wij hebben helemáál geen drempels.

Ab Klein Haneveld

Nederlands Bijbelstudie Centrum

Uit de statuten: "De Stichting Nederlands Bijbelstudie Centrum stelt zich ten doel de kennis van de inhoud van de Bijbel, die zij beschouwt als God Woord, te verspreiden. De stichting tracht haar doel te verwezenlijken door getuigenis in woord en geschrift."

In de praktijk wordt dit gedaan door het houden van bijbelstudie-avonden, contactdagen, collegedagen en conferenties, met als vervolg de uitgave van de lezingen op audio-cd's en cassettes en de uitgave van brochures en deze circulaire. Financieel is het Nederlands Bijbelstudie Centrum in hoge mate afhankelijk van vrijwillige bijdragen.

Correspondentieadres
Benny Goodmanstraat 40
1311 RA Almere

telefoon (036) 53 62 976
telefax (036) 54 68 644

Internet
www.bijbelstudie.nl
info@bijbelstudie.nl

Giften
Postbank 5567669
Rabobank 308747046

ten name van
Nederlands Bijbelstudie Centrum
Bolsward